

**בבית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט גבורה לצדך**

התנוועה למען אכיפות השלטון בישראל

על ידי ב"כ עוה"ד ד"ר אליעד שרגא ו/או נילי ابن חן

ו/או תומר נאור ו/או יעל קרייב – טיטלבאום ואחר'

מרחבי יפו 208 ירושלים

טלפון : 02-5000073 ; פקס : 02-5000076

העותרת

ג א ז

1. שרת המשפטים, חה"כ אילת שקד

2. היועץ המשפטי לממשלה

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים, ירושלים

טלפון : 02-6466590 ; פקס' : 02-6467011

3. רות דוד

המשיבים

tagoba matutim ha-mishibim 2-1

1. בהתאם להחלטות בית המשפט הנכבד (כב' השופט י' אלרון), מתכבדים המשיבים 2-1
(להלן: "המדינה") להגיש את תגובתם לעתירה שבគורת, כדלקמן.

2. עניינה של העתירה בבקשת העותרת למתן צוים על תנאי כדלקמן :

"1. צו על תנאי בוגד המשיבה 1 המורה לה לבוא וליתן טעם מודיע לא תורה על הקמת ועדת בדיקה ממלכתית בראשות שופט בדימוס על פי סעיף 8א לחוק הממשלה, תשס"א-2001 (להלן: "חוק הממשלה"), וזאת דוד לשם בדיקת כלל ההייבות הנוגעים להתנהלותה של הגב' רות דוד (המשיבה 3 לעתירה) במהלך כהונתה כפרקליטת מחוז תל אביב (פליל). וזאת לנוכח הטענות העולות משורה ארוכה של פרטומים בכלי התקשרות וכן מדווח ביקורת של נציג הביקורת על מערכ התביעה ומיצמי המדינה בערכאות, השופט (בדימוס) דוד רוזן, המעלים חדש לפיו פעולה המשיבה 3 בגיןוד לחוק בעת כהונתה זו.

2. צו על תנאי בוגד המשיבה 1 המורה לה לבוא ולנקוק מידע לא תורה על הקמת ועדת בדיקה ממלכתית בראשות שופט בדימוס על פי סעיף 8א לחוק הממשלה, תשס"א-2001, וזאת לשם בדיקת אופן טיפולה של מערכת אכיפת החוק בפרשיות הנוגעות להתנהלה של המשיבה 3

במהלך כהונתה כפרקליטת מחו ז'- תל- אביב (פלילי). זאת, לנוכח הטענות הקשות העולות משורה ארוכה של פרטומים בכל התקורת וכן לנוכח דוח ביקורת של נציג הביקורת על מערכ התביעה ומיצגי המדינה בערכאות, השופט (בדימוס) דוד רוזן, המעלים חדש לפיו פעולה המשיבה 3 בנויגוד לחוק בעת כהונתה זו. זאת, אף לאור החלטת הסגירה של התקין הפלילי כנגדה על ידי המשיב 2, היועץ המשפטי לממשלה.

3. צו על תנאי כנגד המשיבה 1 המורה לה לבוא ולנמק מדוע לא תשיב תשובה מנומקת לפניו תיה של העותרת, בהתאם לחובתה לפי הוראות סעיף 2(א) לחוק סדרי המינהל (החלטות והنمוקות), התשי"ט- 1958 (להלן: "חוק הנמקות") ולנוכח העובדה כי העותרת פנתה אל המשיבה לראשונה לפניה למעלה מ-11 חוותים בבקשת כי זו תפעיל את סמכותה ותורה על הקמת ועדת בדיקה ברשות שופט על פי סעיף 8א לחוק הממשלה, ומماז שבה ופנתה אל המשיבה עוד מספר פעמים, וטרם קיבלה כל מענה ענייני לפניו תיה".

3. לעמדת המדינה, דין העתירה להידחות – על הסף, ולחלויפין לגופם של דברים, תוך חיוב העותרת בהוצאות.

4. אשר לגופם של דברים, נקדים ונאמר כבר עתה:

לאחר בחינת התשתיות העובdotיות המפורטת הנוגעת לעניינו, מצאה המשיבה 1, שרת המשפטים, כי נוכח הבדיקה היסודית שביצעו היועץ המשפטי לממשלה והגורמים הבכירים הכספיים לו, ביחס לטענות בעניין המשיבה 3, באמצעות חקירה פלילית שנוהלה על ידי רשות האכיפה; ולאור קביעתו של היועץ המשפטי לממשלה בהחלטתו בעניין תיק החקירה בעניינה של המשיבה 3 (כפי שיפורט להלן), על אוזות הנורמה הרואوية לפוקלייטים בפרקליטות המדינה, אין מקום בעניינו להקמת ועדת בדיקה ממשותית.

נבחר במה דברים אמורים.

5. נוכח ממצאים שעלו בחקירה שביצעה המחלקה לחקירהות שוטרים (להלן: "מח"ש"), שעניינה בעבירות של פי החסד ביצע רונאל פישר ביחיד עם קצין משטרה לשעבר רפ"ק ערן מלכה, החליט היועץ המשפטי לממשלה כי יש הצדקה לבחון גם את התנהלותה של המשיבה 3.

6. בחינת התנהלותה של המשיבה 3 לא עסקה רק בתקופה בה עסקה חקירת מח"ש – תקופה מאוחרת לפרישתה של המשיבה 3 מהשירות הציבורי, אלא התייחסה לשתי תקופות: האחת היא התקופה "המודמת", בעת שהמשיבה 3 כיהנה כפרקליטת מחו תל אביב (פלילי); והשנייה היא התקופה "המאוחרת", לאחר שהמשיבה 3 עזבה את השירות הציבורי ושימשה עורכת דין בשירות הציבורי.

קרי, ייאמר כבר עתה: בחינת התנהלותה של המשיבה 3 נגעה גם לתקופה שבתקופה
מבודדים מושא העתירה שכוכורת, התקופה בה כינהה כפרקילת מחוז תל
אביב (פלילי).

.7. בירור העובדות ביחס להתנהלותה של המשיבה 3 בוצע באמצעות הכלים המשמעותיים
והאפקטיביים ביותר שקיים לבירור האמת בניסיונות העניין – חקירה פלילית. החקירה
כללה: חקירות עדים וחשודים, תפיסת מסמכים ובחינותם, מחקרי תקשורת, איכונים
וכיווץ באלו.

.8. מלאכת בירור העובדות ביחס להתנהלותה של המשיבה 3 הוטלה על שתי רשותות חקירה
שונות. בירור העובדות ביחס לתקופה "המאוחרת" – לאחר שהמשיבה 3 סיימה את
תקידה כפרקילת מחוז תל-אביב (פלילי), בעת ששימשה עורכת דין ב蔑זר הפרט, בוצע
על ידי המחלקה לחקירות שוטרים במסגרת התקיק בו נחקר רונאל פישר כחשוד.
בירור העובדות ביחס לתקופה "המודמת" – ביחס לתקופה בה כינהה המשיבה 3
פרקילת מחוז תל-אביב (פלילי), בוצע על ידי משטרת ישראל.

.9. חקירות משטרת ישראל בחנה טענות לכך שהמשיבה 3 ביצעה עבירות בקשר או בזיקה
ל透פקידה כפרקילת מחוז כאמור, באמצעות צוות חוקרים מיוחד, שהורכב מחוקרים
מיומנים, עליו פיקח ראש אגף חקירות ומודיעין במשטרת ישראל. צוות החוקרים ביר
טענות בקשר לטובין שקיבלה המשיבה 3 בזמן כהונתה, ואף בוחן תיקים בהם הייתה
למשיבה 3 מעורבות. לאחר בחינת ממצאי החקירה על ידי משטרת ישראל, עברו ממצאי
החקירה, באופן חריג לבחינת שני צוותים נפרדים. האחד הוא צוות בראשות פרקליט
המדינה, והשני הוא צוות ברשות המשנה דאז ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי). שני
הצוותים בוחנו את ממצאי החקירה משטרת ישראל בנפרד, ושניהם הגיעו לאותה המסקנה
– כי אין תשתיית ראייתית להגash כתוב אישום נגד המשיבה 3. מайдך, בגין ממצאי החקירה
המחלקה לחקירות שוטרים, אשר עסקה כאמור בתקופה המאוחרת, הוחלט כי יש
תשתיית להגash נגד המשיבה 3 כתוב אישום.

.10. היועץ המשפטי לממשלה החליט לקבל את חוות דעת פרקליט המדינה והמשנה דאז ליועץ
המשפטי לממשלה (פלילי), ולגנו את תיק החקירה בקשר לתקופה המודמת (היא,
כאמור, התקופה מושא העתירה שכוכורת), "מן הטעם שחומר הריאות בתיק החקירה
לא מגבש סיכוי סביר להרשעה בעבירה פלילית", וכן משום ש"בכל מקרה, עבירות
מרמה והפרת אמונים, אף לו היו ראיות לביצועה – כבר התיישנה".

צילום החלטת היועץ המשפטי לממשלה (מיום 1.3.16) בדבר גניזת תיק החקירה
השני צורף לעתירה וסומן ע/12.

.11. נציין כי היועץ המשפטי לממשלה לא הסתפק, במסגרת החלטתו, בהכרעה בשאלת
העמדהה של המשיבה 3 לדין פלילי, אלא גם הבהיר במסגרת החלטתו, באופן רוחבי, את

הנורמה המצופה מפרקלייט בפרקלייטות המדינה, בקביעתו כי התנהלותה של המשיבה 3 בעת שכיהנה כפרקלייט מוחז, נושא החקירה, היא "בעיתית" ואינה עולה בקנה אחד עם נורמות ההתנהגות המצופות מפרקלייט בפרקלייטות המדינה".

כאמור בהחלטת היועץ :

"התואר 'פרקלייט המיציג את המדינה' מחייב את נושא התואר להתנהגות שתستمر את מעמדו ומעמדה של התביעה הכללית בעין הציבור. אמוננו של הציבור בתביעה הכללית וביושרם של הפרקליטים המשרתים בה הוא תנאי הכרחי לשמרות ההצדקה המוסרית להפעלת סמכות אכיפת החוק.

התנהלות של רות דוד כפי שהתגלתה בחקירה היא בעיתית וaina עולה בקנה אחד עם נורמות ההתנהגות המצופות מפרקלייט בפרקלייטות המדינה, לא כל שכן פרקליט בדרגה כה בכירה. קיימת בעיתיות בכך שפרקלייט מוחז מקבל מתנות בשווי אלפי שקלים מסניגור המיציג ל��וחות בתיקים המתנהלים מול פרקליטות המוחזו בה הוא מכחן, אף אם הוא מדר עצמו מטיפול אישי בתיקים אלה. זאת, במיוחד עת פרקליטים במוחזו עדים לחברות אמיצה זו היכולת הענקת מתנות. עם זאת, לא כל התנהגות שהינה בעיתית מבינה אתית או משמעותית הינה התנהגות המגבשת עבירה פלילית".

אם כן, רשות החקירה קיימו בחינה עמוקה ויסודית בעניינה של דוד, ואף מצאה נבחנו באופן חריג על ידי שני צוותים, האחד בראשות פרקליט המדינה, והשני בראשות המשנה דאז ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי). לבסוף, **היועץ המשפטי לממשלה** בחר בבדיקה ממצאי החקירה, ובמנוטק מההיבט הפלילי ה脆, דן בנורמה המצופה מפרקלייטים בהקשר הנחקר, וקבע סיגים בהקשר זה.

לモתר לצין, כי גם עמדותיהם של פרקליט המדינה ושל המשנה (דאז) ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי), שהתקבלו כאמור על ידי היועץ המשפטי לממשלה, כללו התייחסויות לסוגיות החורגות מן המישור הפלילי ה脆, ולא ב כדי.

עוד לモתר לצין, כי על רקע העניין הציבורי בפרשה זו הודיע דובר משרד המשפטים פומבי על החלטת היועץ המשפטי לממשלה. במסגרת הודעה פורסמה ההחלטה על כל חלקיה, ובתוכם הקביעות לעניין הנורמות המצופות מפרקלייטים, לידיים, כמו גם לידיעת הציבור כולם.

עיר כבר עתה, כי כנגד החלטת היועץ המשפטי לממשלה לגנוו את תיק החקירה בקשר לתקופה המוקדמת הוגשה עתירה, במסגרת בג"ץ 3049/16 משועל נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם בארא"ש, 8.11.17) (להלן: "עניין משועל" או "העתירה הקודמת"); העתירה נדחתה בפסק דיןו של בית המשפט הנכבד (כב' השופטים י' עמית, ד' ברק-ארז, מ' מוזז), כפי שיפורט להלן.

לאור כל זאת, מצאה שורת המשפטים, כאמור, כי אין מקום בעניינו להקמת ועדת בדיקה ממשתנית. ברקע החלטה זו עומדת, כאמור, הבחינה המعمיקה שנערכה בסוגיה שבבדיקה מבקשת, ושובוצה, בין היתר על ידי ראשי המערכת, קרי היועץ המשפטי לממשלה, פרקליט המדינה ועוד (כפי שיפורט להלן) – בחינה שהיבטים שונים ממנה אף צלחו כבר את ביקורתו השיפוטית של בית המשפט הנכבד. לעומת זאת אין כל מקום להתייעבות שיפוטית, לגופם של דברים.

זאת ועוד: לעומת זאת, דין העתירה להיחות כבר על הסעיף, וזאת, בין היתר, בשים לב להלכה הפסוקה, לפיה היקף הביקורת השיפוטית על החלטות הרשות המבצעת לקיים או שלא לקיים הлик בדיקה, ועל הבחירה בדרך בדיקה מסויימת בפרט – הוא מצומצם ביותר, וממנו נגזר מתחם התערבות צר עד מאד, השמור למקרים חריגים ונדיירים **ב尤תך**, **שעניינו אינו בא בקרבתך, רחוק מכך**.

נציין כהערה מקדימה, כי סוגיות הקשורות לעניינה של המשיבה 3 (להלן: "דעת דוד") כבר נדונו בפני בית המשפט הנכבד בשבתו כבג"ץ, בשני הלि�כים השונים (אשר יתוארו בהמשך):

בג"ץ 3049/16 **משועל נ' היועץ המשפטי לממשלה** (פורסם באר"ש, 17.8.11) (להלן: "**עניין משועל**" או "**העתירה הקודמת**"), שכבר נזכר לעיל;

בנוספ', סוגיות הנוגעות לפרשת "רשויות המיסים" וביעור התקיק, הנזכרות בעתירה (ראו בהרחבה סעיפים 50-68 לעתירה) נדונו בפני בית המשפט הנכבד במסגרת בג"ץ 2606/18 רותם נ' **משטרת ישראל** (פורסם באר"ש, 19.7.1.19) (להלן: "**עניין רותם**"), שם התבקש להורות לחקור את פשך בעור תיק חקירה המעלה חשד לשתיות באגף המכס באזורי תל אביב; העתירה דسم נמחקה בפסק דין שניין לאחר הגשת העתירה שכוכתרת (כאמור, (7.1.19).

.16. נפנה אל הצגת הדברים בהרחבה.

עיקרי העובדות הנוגעות לעניין:

.17. המשיבה 3, גב' דעת דוד, שימשה כפרקליית מחוז תל-אביב (פלילי) בין השנים 2002-2010.

.18. נוכח ממצאים שעלו בחקירה של עניין אחר, חקירתו של רונאל פישר (החורגת מעניינה של העתירה שכוכתרת), החליט היועץ המשפטי לממשלה לחקור את המשיבה 3 כחשודה, **בשני תики חקירה שונים**.

הראשון, הוא תיק החקירה שנייה המחלוקת לחיקירות שוטרים בפרקليות המדינה בשל חשד כי גבי רות דוד פולח לשיבוש מהלכי חקירה בתיק הקשור לעו"ד רונאל פישר, בעת ששימשה עורכת דין פרטית, לאחר כהונתה כפרקלית מחוץ ופרישה משירות המדינה ("התקופה המאוחרת").

השני, הוא תיק החקירה שנייה משטרת ישראל בחשד לכך שהמשיבה 3 ביצעה עבירות בתחום טוהר המידע, בעת שכינה כפרקלית מחוץ ("התקופה המוקדמת").

19. ביחס לתיק החקירה **הראשון**, החליט היועץ המשפטי לממשלה כי נוכח ממצאי החקירה יש להעמיד את המשיבה 3 לדין פלילי בגין ביצוע, לכורה, של עבירות **шибוש מהלכי משפט**. בהתאם לכך, הגישה המחלוקת לחיקירות שוטרים כתוב אישום נגד המשיבה 3 בבית המשפט המחוזי בירושלים במסגרת ת"פ 28759-05-15 מדינת **ישראל נ' ערן מלכה**, והחלין הפלילי נגלה מתנהל בימים אלה ממש.

20. ביחס לתיק החקירה **השני**, נוכח רגשות העניין, ראש אגף החקירות והמודיעין (אכ"מ) במשטרת ישראל הפקיד חקירה זו בידי צוות חוקרים מיוחד, כמצוין לעיל. ראש אכ"מ עקב אחר החקירה והתפתחותה, ובסיומה העביר את ממצאהו ליועץ המשפטי לממשלה הקודם.

עוד בשל רגשות העניין, ביקש היועץ המשפטי לממשלה הקודם, כי יובאו בפניו עדות נפרדות מטעם הפרקליטות ומטעם מחלקת ייעוץ וחקיקה (משפט פלילי) במשרד המשפטים. בהתאם לכך, פרקליט המדינה והמשנה דאז ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי) הביאו בפני היועץ המשפטי לממשלה (הקודם והנוכחי) את עדותיהם, כל אחד לחוד. מסקנת כל אחת מן הבדיקות שנערכו, בנפרד, הייתה זהה – כי יש לנו את התקיק נגד המשיבה 3 בשל העדר ראיות מספקות. הן פרקליט המדינה והמשנה (דאז) ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי), הביאו כי לעומת ראיות החומר הראיות שנאסף כדי לבסס עבירה של שוחד מרונאל פישר למשיבה 3, לא מצד הנוטן ולא מצד המקבל. כן הביאו השניים כי לעומת ראיות החומר הראיות כדי לבסס תשתיית ראייתית מספקת המלמדת על מעשה העולה כדי עבירה פלילית של מרמה והפרת אמוןיהם על פי המבחן שנקבעו בפסקת בית המשפט העליון. עוד סברו השניים כי גם אם היו נמצאות בחקירה די ראיות לגיבוש עבירות מרמה והפרת אמוןיהם, הרי שלא ניתן היה להעמיד לדין את המשיבה 3 בגין עבירה זו מפני מחסום ההתיחסנות. פרקליט המדינה מסר כי מסקנתו האמורה התקבלה לאחר שקיים דיון מקיף עם בכירים נוספים בפרקליות המדינה, ושדעת הכל **בדיוון שהתקייםים בפניו הייתה דומה**.

כאמור, עדות פרקליט המדינה והמשנה דאז ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי) הובאו תחילת בפני היועץ המשפטי לממשלה הקודם. היועץ המשפטי לממשלה הקודם בחר את חומר הראיות ואף קיים דיון בנושא עם בכירים הפרקליטות וייעוץ וחקיקה שבחנו את

הנושא לבקשתו, כמו גם עם אנשי אגף החקירות והמודיעין במשטרת ישראל, ובסיומו החליט כי נוכח ממצאי החקירה, יש לגנוז את התקיק מהטעמים המפורטים בחוזות הדעת שהונחו בפניו. דא עקא, שהיועץ המשפטי לממשלה הקודם לא הספיק ליתן החלטה מונמכת, ובשל כך נדרש לנושא גם היועץ המשפטי לממשלה המכחה.

היועץ המשפטי לממשלה המכחה ערך אף הוא דיון בנושא, ובחן את הדברים שעמדו בסיס ההחלטה קודמו, וקבע בהחלטה מונמכת כי אין מקום לשנות מההחלטה קודמו ועל כן יש לגנוז את התקיק.

21. בהחלטתו האמורה של היועץ המשפטי לממשלה הנוכחי מיום 1.3.16 (נספח ע/12 לעתירה), נפרשו הממצאים שעלו מתיק החקירה; ולאחר מכן פורטו המסקנות הנובעות מהם.

פרט, בתמצית בלבד, את עיקרי ההחלטה, שכן ההחלטה היועץ המשפטי לממשלה נהירה ומפורטת, ומדוברת בעד עצמה; אך קודם לכן, בעיר הערת סוגרים: אין עניינה של העתירה שבכותרת בבקשתה להעמיד את רות דוד לדין פלילי בגין תיק החקירה האמור (וממילא, עתירה שבה התבקש הדבר, נדחתה כאמור, בעניין משועל). כל עניינה של העתירה הנוכחיית, הוא בבקשתה להקים ועדת בדיקה ממשלתית, כמתואר בעתירה. ואולם, על אף זאת, ראוי לפרט כאן את עיקרי ההחלטה האמורה של הבדיקות שערך הממשלה. זאת, מושם שיש בהם כדי להעיד על היקפן ויסודותן של הבדיקות שערך גורמי המדינה הרלוונטיים בעניין האירועים שהתרחשו לכואורה בעת כהונתה של המשيبة 3 כפרקילת מחוז, ובכך להשליק על הידר צורך או מקום להקמת ועדת בדיקה ממשלתית בענייננו; ומושם שיש בהם כדי להראות שההחלטה מתיחסת אף לדברים **במנוחה מהקשר הפלילי הצר**.

22. אם כן, בפתח הדברים, ראוי לשוב ולצטט מההחלטה של היועץ המשפטי לממשלה, את ניתוחו ביחס לנורמות המצופות מפרקילת המייצג את המדינה, ואת האופן בו ראה את מעשי המשيبة 3 כפי שהתגלו בחקירה, כדלקמן:

"התואר 'פרקילת המייצג את המדינה' מחייב את נושא התואר להתנהגות שתשתמר את מעמדו ומעמדה של התביעה הכללית בעיני הציבור. אמונה של הציבור בתביעה הכללית ובוישרתו של הפרקליטים המשדרתים בה הוא תנאי הכרחי לשמרות ההצדקה המוסרית להפעלת סמכות אכיפת החוק.

התנהלות של רות דוד כפי שהתגלה בחקירה היא בעייתית ואני עולה בקנה אחד עם נורמות התנהגות המצופות מפרקילת בפרקיליות המדינה, לא כל שכן פרקליט בדרגה כה בכירה. קיימת בעייתיות בכך שפרקילת מחוז מקבל מוניות בשווי אלפי שקלים מסניגור המייצג לקוחות בתיקים המתנהלים מול פרקליטות המדינה בה הוא מכחן, אף אם הוא מדר עצמו לטיפול אישי בתיקים אלה. זאת, במיוחד עת פרקליטים במחוז שעדים לחברות אמיצה זו הכוללת הענקת

מתנות. עם זאת, לא כל התנהגות שהינה בעייתייה מבינה אתית או משמעתית הינה התנהגות המגבשת עבירה פלילית".

23. **עמדות פרקליט המדינה והמשנה דאז ליווץ המשפטים לממשלה (משפט פלילי) כפי שהוצעו בפני המשפט 2 ביחס לחומר הראות ולחשדות, פורטו בהרחבה בהחלטת היוזץ המשפטים לממשלה, ובסיומו של יום התקבלו על ידו.**

ביחס לחשד לעבירות שוד – פורט בהחלטה, כי מחומר הראות, ובין היתר בשים לבחרות העמוקה בין השניים, לא ניתן היה להוכיח שהמתנות שניתנו למשיבה 3 ניתנו "בעד פועלה" הקשורה בתפקידה, כנדרש להוכחת עבירת השוד. בנוסף, חומר הראות לא הניח תשתיית לעבירות שוד מצד יאיר ביטון למשיבה 3.

ביחס לחשד לעבירות מרמה והפרת אמונים – פורט בהחלטה, כי התשתיית הראייתית שנאספה לא ביססה מעשה העולה כדי עבירה פלילתית של מרמה והפרת אמונים, על פי המבחןים שנקבעו בפסקת בית המשפט הנכבד. מעבר לכך, גם אם היו נמצאות בחקירה די ראיות להוכחת מעשים המגבשים עבירות מרמה והפרת אמינים, הרי שלא ניתן היה להעמיד לדין בגיןם מפאת מחסום ההתיישנות. בהחלטה פורטו הקשיים הראייתיים שהובילו למסקנה שיש לגנוו את תיק החקירה ביחס לחשד לעבירות מרמה והפרת אmons. בין היתר, צוין, כי החקירה לא העלה ממצאים ברורים ביחס לשאלת הזמן המדויק שבו ניתנו מתנות למשיבה 3 מטעמו של רונאל פישר, כאשר הריאות מצביעות על כך שאלה ניתנו ככל הנראה בשנים המאוחרות של כהונתה, תקופה בה הדירה את עצמה מעורבות בתיקים בהם יציג רונאל פישר. עוד צוין, כי בחינת משטרת ישראל את התקים בפרקיות מחו זל-אביב בהם יציג רונאל פישר העלה כי מעורבותה של המשיבה 3 בתיקים אלה הייתה עיירה בין השנים 2004-2006, כאשר לא ברור מהומר הריאות האם בתקופה זו – שהייתה תקופה תחילת הקשר החבורי בין המשיבה 3 לרונאל פישר, כבר שדרה בין השניים חברות ברמה כזו שבגינה היה על המשיבה 3 להימנע מלהיות מעורבת בתיקים שרונאל פישר יציג בהם. כן נמצא בחיקרת המשטרה כי בתיקים אלה טיפולו במקרים עיקריים מטעם המדינה פרקליטים מנוסים, שהפעילו שיקול דעת עצמאי, ומעורבותה האישית של המשיבה 3 בתיקים אלה – גם בשנים הראשונות בהן עדין הייתה מעורבתות שלה בתיקים אלה כאמור – הייתה מועטה.

מעבר לכך, כעולה מן ההחלטה, גם אם החקירה הייתה מניבת ראיות מספיקות כדי להוכיח ברף הדרוש בפלילים שהמשיבה 3 הייתה מעורבת בטיפול בתיקים בהם יציג רונאל פישר, בשלב בו התקיימו קשרי חברות, אין ראיות המצביעות על השפעה זהה ופסולה מצדיה של המשיבה 3 בניהול תיק כלשהו.

מכלול השיקולים שפורטו לעיל הובילו להחלטה כי אין די ראיות להתקיימות העבירה.

לא זו אף זו, בהחלטה פורט, כי גם ניתן היה להוכיח ברף הדרוש בפלילים שבוצעה עבירה של מרמה והפרת אמינים, הרי שהמעשים שנחקרו בכללה שעשוים היו למד על

התגבותות העבירה מצוים מחוץ לתקופת ההתישנות, וממילא לא קיימת אפשרות להעמיד לדין פלילי בנסיבות שכאה.

כאמור, מסקנתו של היועץ המשפטי לממשלה לאור ממצאי החקירה היה, כי חומר הראיות אינו מבש סיכוי סביר להרשעה בעבירה פלילית, ועל כן החלטת היועץ המשפטי לממשלה שלא לשנות מהחלטת קודמו בתפקיד, ולהורות על גניזת התקיק – כפי שגם המליצו לו לקבוע פרקליט המדינה והמשנה דאז ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי).

.24. בCOND החלטת היועץ המשפטי לממשלה לגנו את תיק החקירה כאמור, הוגשה עתירה לבית המשפט הנכבד (בג"ץ 3049/16 **משפט נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פורסם בארה"ש, 8.11.17). העתירה נדחתה, תוכן שנקבע, בין היתר, כך:

"נושא העתירה נבחן על ידי גורמים רבים, ובין היתר כל ראשי המערכת, ובهم היועץ המשפטי לממשלה הנוכחי, היועץ המשפטי הקודם, פרקליט המדינה, ובנפרד על ידי המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (לעניניהם פליליים) – וכל זאת בשל הריגשות וההקפדה המיווחדת שהתחייבה מהמקרה. מהחלטות היועץ המשפטי נמצאו למדים, כי נערכה סריקה של התקיים של עורך דין רונאל פישר (המשיב 3) מול פרקליטות תל אביב-פלילי, ונבחן אם קיימת אינדיקציה להטעבות פסולה של המשיבה 2 בתיקים אלה, ולא נמצאה אינדיקציה כאמור...".

צילום תגובה המדינה בבג"ץ 3049/16 **משפט נ' היועץ המשפטי לממשלה מצורף ומסומן מש/1.**

צילום פסק הדין בבג"ץ 3049/16 **משפט נ' היועץ המשפטי לממשלה מצורף ומסומן מש/2.**

.26. לשומות התמונה נציין כי בהמשך, ביום 27.3.18, הוגשה עתירה במסגרת בג"ץ 2606/18 רותם נ' נ' **היועץ המשפטי לממשלה** כאמור, ובמסגרתה התבקש להוראות לחזור את ביעור תיק החקירה, שההחלטה על גניזתו נתקבלה על ידי גבי רות דוד, **בתוקופת כהונתה בפרקליטות מחוץ**.

עניין זה נזכר במסגרת העתירה שכותרת, וראו בהרחבה סעיפים 50-58 לעתירה. לטענת העותרת בעניינו, נסיבותיו של ביעור תיק החקירה האמור, "**מעלים חש כבד לניסיון מחד להעלים את קצת החוט שוביל לבחינת התנהלותה של המשיבה 3 בפרשה זו, ובכל מקרה, עניין זה מעולם לא נבדק בצורה מקיפה ובמלואו** [ההדגשות במקור – הח"מ]."

עמדת המדינה ביחס לעתירה בעניין רותם, הייתה כי דינה להידוחות על הסף בשל אי מיצוי היליכים, ולחולופין – לגופה, בהיעדר עילת התערבות בהחלטה שלא לفتוח בחקירה. המדינה עמדה על כך שבុור תיק החקירה באותו עניין, נעשה על ידי בית הגנזים בירושלים, משיקוליו ובהתאם למיניותו, ולא כל מעורבות של פרקליטות.

לשם הנוחות נביא את הדברים הבאים מוגbatת המדינה בבג"ץ 18/2006:

"18. לגופם של דברים, ביערו של תיק החקירה בוצע, במקרה הנדון, בהתאם להוראות סעיף 25(6) לתקנות הביעור, המתוות את הליך ביעור תיקים מהסוג שבנדון. בהתאם, מועד הביעור של "תיק פלילי או אזרחי שנסגר בלי שניית בו פסק דין, למעט תיק על עבירה שהיא רצח או בגידה", הוא שנתיים מיום ההחלטה על סגירתו התיק. שימושם הדברים היא כי ביערו של התקיק העומד ברקע העתירה שבכותרת, יכול היה להישות עוד במהלך המחזית השנייה של שנת 2006.

19. כפי שפורט לעיל, ברישום הממוחשב בפרקיות צוין כי התקיק מועד לביעור בשנת 2010. מעבר לכך, מטעמי של בית הגנזים אשר אינם ידועים לפרקיות המדינה, התקיק בוער במהלך שנת 2014, כשמונה שנים לאחר מועד הביעור הקבוע בדיון וכארבע שנים לאחר מועד הביעור שצוין ברישום הממוחשב של הפרקליטות. בהקשר זה יצוין, וכפי שעולה מכתב שנשלח על-ידי פרקליט המדינה לנציב מיום 17.3.27, כי בעקבות מספר בקשות מטעם העותר ביחס לתיקי חקירה שונים שהוגש, נערכ בחודש ספטמבר 2015 בירור יסודי בעניינם. הבירור, שנעשה בין היתר בעניינו של תיק החקירה שבנדון, העלה כי תיק החקירה בוער על-ידי בית הגנזים בירושלים, במסגרת עבודתו השוטפת. וכך נמסר לפרקיות מחוץ תל-אביב מבית הגנזים:

'הריini להודיעך כי במהלך שנת 2014-2015, במסגרת טיפול בביעור תיקים של משרד המשפטים, הועברו למרכז ספיר לצורכי מיוון והערכתה קרלים של יחידתכם. בתהליך הדילול עברו אליו תיקים מיוון והערכתה כל תיק לגופו. במהלך הביעור נקבעו שונות ביעור לאלפי תיקים המזוהים לביעור. לצערי תיק 5678/08 ע.א, תיק 5493/04 ג.ש.מ.ר – בוער לפי כל הנחלים, ולא נשלח חוזה לארכיון בית גנזים לצורך קליטתו מחדש.'

20. בנסיבות אלו, המשיבים אינם סבורים כי העותרים הרימו את הרף הכבד המוטל עליהם על מנת להצדיק הוראה על פתיחה בחקירה בנסיבות המקרה דן.

צילום תגובת המדינה בבג"ץ 18/2006 רותם נ' נ' היועץ המשפטי לממשלה מיום 18.5.13
צורף לעתירה וסומן ע/14.

7.1.19 העתירה בעניין רותם נמחקה, כאמור, בפסק דין של בית המשפט הנכבד מיום 28. (ניתן לאחר הגשת העתירה), תוך שניתנה רשות בידי העוטר דשם, להגיש עrr ע. החלטה שלא לפתח בחקירה. מהגורמים הרלוונטיים נמסר כי עrr אכן הוגש, והוא מצוי בטיפול.

צילום פסק הדין בגבי' 2606/18 רותם נ' היועץ המשפטי לממשלה מצורף ומסומן עמ/3.

על רקע עניין של הפרשיות הנזכרות לעיל, פנתה העותרת למשיבת 1 בבקשת להורות על הקמת ועדת בדיקה ממשאלתית בראשות שופט בדימוס, מכוח סמכותה לפי סעיף 8א לחוק הממשלת, "אשר תבחן לעומק את אופן טיפולו של מערכת אכיפת החוק בפרשת רות דוד". בפנוייתה, ציינה העותרת, בין היתר, פניות שעשתה לנציב הביקורת על מערכ התביעה ומיצגי המדינה בערכאות, כב' השופט (בדימוס) רוזן, בבקשת כי יבחן את הפרשיות מושא פנוייטה (ראו סעיף 103 לעתירה; כן ראו בסעיפים 114 – 103, תיאור פניות העותרת לגורמי המדינה השונים).

.30. ביום 3.10.18 הוגשה העתירה שבכותרת, וביום 30.12.18 הוגשה תגובת המשיבה 3 לה.

למען הסדר הטוב ושלמות התמונה, יוער כי ביום 2.1.19, במסגרת ההליך המתנהל בבית המשפט המחויזי בירושלים בעניינה של רות דוד (ת"פ 15-05-28759), הוגשה על ידי פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) בקשה לתיקון כתוב האישום בדרך של הוספה גב' רות דוד כנאשמה באישום נוספ של שיבוש מהלכי משפט. נכון לשעת כתיבת שורות אלה, אישור בית המשפט טרם ניתן.

.32. על בסיס כל האמור לעיל, תפורט להלן עדות המדינה.

עדות המדינה

בתמציאות, עדות המדינה היא כי דין העתירה להידחות על הסוף, בשים לב להלכה הפסוקה, לפי היקף הביקורת השיפוטית על החלטות הרשות המבצעת לקיים או שלאקיימים הליך בדיקה, ועל הבחירה בדרך בדיקה מסוימת בפרט – הוא מצומצם ביותר; לחופין, דין העתירה להידחות אף לאופה: כאמור, לאחר בחינת התשתיות העובdotית המפורטת הנוגעת לנוינו, מצאה המשיבה 1, שורת המשפטים, כי nochach הבדיקה היסודית שביבעו היועץ המשפטי לממשלה וחוגרים הבכירים הכהופים לו, ביחס לטענות בעניינו המשיבה 3, באמצעות חקירה פלילתית שנוהלה על ידי רשות האכיפה; ולאור קביעתו של היועץ המשפטי לממשלה בהחלטתו בעניין תיק החקירה בעניינה של המשיבה 3 (כפי שיפורט להלן), על אודות הנורמה הראوية לפרקיות בפרקיות המדינה, אין מקום בעניינו להקמת ועדת בדיקה ממשאלתית. בהחלטה זו, אין עילה להתערבות שיפוטית.

.34. הערה מקדימה נציגן כך: התשתיות העובדתית עליה נשמכת העטירה, מורכבת, בעיקרה, מפרסומים בכלי התקורת השונים (ועל ערכם הריאיתי אין צורך להרחיב), וכן מכתבבי כב' השופט (בדיםמוס) רוזן, נציג תלונות הציבור על מייצגי המדינה בערכאות. אשר לכתבים אלו, עמדת המדינה היא כי לא היה מקום לצירופם כנספחים לעטירה שכותרת. זאת, בשיס לב להוראות סעיפים 23 ו-24 לחוק הנציבות, לפיהו:

"23. דין וחשבון, החלטה, חוות דעת וכל מסמך אחר שהכינו הנציג או עובדי הנציבות במסגרת מילוי תפקידם, וכן הודהה שהתקבלה בידי הנציג או עובדי הנציבות במסגרת מילוי תפקידם, לא ישמשו ראייה בהליך משפטי או משמעתי, למעט במשפט פלילי בשל מסירת עדות שקר.

.24. (א) החלטותיו וממצאיו של הנציג בעניין תלונה –

(1) אין בהם כדי להעניק למතلون או לאדם אחר זכות או סעד, בבית משפט או בבית דין, שלא היו להם לפני כן;

(2) אין בהם כדי למנוע מהמתلون או מאדם אחר להשתמש בזכותו או לבקש סעד שהוא זכאי להם, ואולם אם נקבע לכך מועד בחקיק, לא יוארך המועד על ידי הגשת התלונה או בירורה.

(ב) לא יזדקק בית משפט לביקורת סעד נגד החלטותיו של הנציג וממצאיו בעניין תלונה".

בהתאם להוראות החוק, המדינה סבורה כי יש למחוק את כל הנוגע למכתבי החלטות הנציג רוזן מכתב העטירה.

דין העטירה להידחות על הסע – מתוך ההתערבות הצר ביותר בהחלטה שלא למנות ועדת בדיקה

.35. העוטרת דורשת כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבה 1 להקים ועדת בדיקה ממלכתית בראשות שופט בדיםמוס על פי סעיף 8א לחוק הממשלה, התשס"א-2001 (לעיל ולהלן: "חוק הממשלה").

.36. דין דריש זו להידחות על הסע, ولو בשל מתוך ההתערבות הצר ביותר ברגע דא.

.37. על פי ההלכה הפסוכה, גדר התערבותנו של בית המשפט הנכבד בהחלטה שלא להקים ועדת בדיקה או לחקירה של עניין זה או אחר, הוא מצומצם ביותר, ולממשלה שיקול דעת רחב ביותר בתחום זה.

לשלהות התמונה יצוין כי ההלכה הפסוכה אף קובעת, כי ככל, למורות ש מבחינה עיונית קיימת סמכות לבית המשפט הנכבד להורות על הקמת ועדת חקירה, ספק אם יגיע אי פעם מקרה כה קיצוני בו יוצאה צו שכזה.

.38. יתרה מזו, פעמים רבות ניתן לבדוק אירוע או נושא מסוים, יהא היקפו אשר יהיה, ביותר מכך בדיקה אחד. במצב זה ובהתאם לפסיקה, הבחירה בין בלי הבדיקה הרלוונטיות נתונה לשיקול דעתו הרחב של הגורם המוסמך. יצוין, כי על פי ההלכה הפסוכה, כאשר בידי הרשות המינימלית קיימת אפשרות בחירה בין כלים חוקיים שונים שהועמדו לרשותה, היא מוסמכת, עקרון, לבחור את הכלי הנראה בעיניה מבין כל האפשרויות העומדות לרשותה, מבליל שהדבר יהווה עילה להתרבבות שיפוטית.

.39. ההלכה הפסוכה העקבית בנוגע להיקף המצוומצם של הביקורת השיפוטית בעניין הפעלת שיקול הדעת הממשלתי בעניין הקמה או אי הקמה של ועדת בדיקה מסווג כזה או אחר, נקבעה בשורה ארוכה של פסקי דין שייצאו מ לפני בית המשפט הנכבד.

לענין זה רואו, לדוגמה, את דברי כבי המשנה לנשיאה ריבLIN בבג"ץ 6728/06 עמותת "אונמצ" נ' ראש ממשלה ישראל (פורסם באר"ש, 30.11.06) (להלן: "פרשת ועדת יינוגרד") אשר עניינו בהקמת ועדת חקירה ממלכתית לחקירה אירועי הלחימה בצפון החל מיום 12.7.06, כדלקמן:

"8. בית משפט זה נקט לאוחר שנים בגישה זהירה ומצמצמת בכל הנוגע לביקורת על עצם בחירתה של הרשות המבצעת לקיים או שלאקיימים הליך בדיקה, ועל הבחירה בדרך בדיקה מסוימת בפרט. גישה זאת מתבקשת לאור חלוקת הסמכויות בין הרשותות השונות. היא מחייבת בשל היקפה הרחב של הסמכות החוקתית של הממשלה בכל הנוגע לבדיקה פעולותיה ולבירור עניינים שבתחום אחוריותה; היא מביאה בחשבון את העובדה שמדובר בגוף העומד בראש ההידרקליה הביצועית במדינתה; היא משקפת את העובדה שהחלה בכאן דא מחייבת שיקילתם של שיקולים מגוונים, המסורים בריגל לרשות המבצעת. בראש ובראשונה, בא ההחלטה זו לידי ביטוי בהליך המושרשת לפיה היקף הביקורת השיפוטית בנוגע להקמתה או לא-הקמתה של ועדת חקירה ממלכתית יהיה מצומצם ביותר. החלטה זו נקבעה בשורה ארוכה של פסקי דין שייצאו מ לפני בית משפט זה. כן, נחתה בקשתו של עותר לחייב את הממשלה לחקור את עניין הפלת מטוס הנוסעים הלווי על-ידי מטוס חיל האוויר של צה"ל..."

.... הבקשה להקים ועדת חקירה ממלכתית שתחקור את עניין התמונות שעריו ניירות הערך בבורסה לנניות ערך בתל אביב נחתה אף היא, תוך שנקבע כי על אף שמדובר ב"נושא נכבד בעל חשיבות... ההחלטה בדבר מינוי ועדת חקירה הינה בתחום שיקול דעתה הスペצילי

של הממשלה, על פי חוק ועדות החקירה התשכ"ט-1968, ואין זה מן הרואי שבית משפט זה יורה לממשלה להשתמש בסמכות מיוחדת זו" (בג"ץ 3027/95 עמותת מגן נ' ראש הממשלה, תק-עליוון (1) 632). בbg"ץ 2624/97 יגיד רונאל נ' ממשלה ישראל, פ"ד נא (3) 71 נדחתה עתירה לחייב את הממשלה להקים ועדת שתחקור את עניין מינויו של עורך דין בר און לתפקיד היועץ המשפטי לממשלה. בפסק הדין, שניתן על ידי הרכב מומחה של חמישה שופטים, הבahir השופט י' זמיר, בדעת רוב, כי היקף התערבותו של בית משפט זה בהחלטת הממשלה הינו מצומצם ביותר, ושמור למקרים חריגים ונדרים ביותר, "שכמורות עוד לא באו, וספק אם יבואו, בפני בית המשפט" (שם, בעמ' 80-79):יצא אפוא, כי סוגיות הליכי הבדיקה של נושאים מסוימים בתחום אחריותה של הממשלה או של מי מארגניהם, באה בגדר אותן סוגיות הנתפסות כמצוות בלב סמכותה של הרשות המבצעת, בדומה לעניינים מסוימים אחרים בעלי גוון פוליטי-מדיני, שאינם מתחמקים בסוגיות שעניין זכויות אדם, ואשר עקרון הפרדת הרשות מכתיב בהם מדיניות מרווחת ומופקת מצד הרשות השופטת. המדובר בתחוםים שבהם נתון לרשות בתחום של כבוד. על בית משפט זה להשכיל להימנע מפיזור משאביו המשפטיים והחברתיים, הנזונים מאמון הציבור, מקום בו מתרחב בתחום הכבוד. משאים אלה יעדזו לו כשירך להפעיל את הביקורת השיפוטית בנושאים אחרים, ובפרט בנושאים הנוגעים לזכויות אדם (ראו: בג"ץ 1993/03 התנוועה למען איקות השלטון נ' ראש הממשלה, תק-על 2003(3); בג"ץ 11225/03 ח"כ ד"ר עוזי בשארה נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח', תק-על 2006(1) 1398, 1425). כך שנה בית משפט זה במשך שנים, ואנו סברנו כי הדברים הם בגדר מושכלות יסוד.

הსמכות הטעואה רחبت היקף של הממשלה מזה, וגדרי ההתערבות המוגבלים מזה, יונקים שניים מן התפיסה החוקתית עליה עמדנו, לאמור: עקרון חלוקת הסמכויות בין הרשות המורה כי עניינים מסוימים, צריך שיוכרו על ידי הרשות המבצעת." [ההדגשות הוספו – הח"ם]

.40. בהקשר זה, תפנה המדינה אף לדבריו של צבי השופט (כתוארו אז) אי גראניס במסגרת פסק הדין בפרשנות ועדת ינוגרד:

"8. נחזר עתה לעובדות המקраה. הממשלה החליטה להקים ועדת בדיקה ממשלתית שתבדוק את התנהלותו של הדרג המדייני וכן את הهيרכיות וההתנהלות של מערכת הביטחון בכל הנוגע ללחימה לבנון בתקופה שמיום 14.8.06 ועד ליום 12.7.06.
הממשלה רשאית הייתה להחליט על הקמת ועדת חקירה

מלכתית (כפי שדורשים העותרים). הממשלה אף הייתה יכולה להחליט על הקמתה של ועדת ברור. כמובן, שבפני הממשלה הייתה אף אפשרות אחרת והוא לא להקים ועדת מסווג כלשהו. כאמור, בפני הממשלה עדמה קשת של אפשרויות. על פי איזה קנה מידה יכולים אנו לומר שהחלטה להקים דוקא ועדת בדיקה ממשלתית ולא ועדת חקירה ממלכתית הינה בלתי סבירה? מהם הנסיבות שיש לשופטים, ויהיו אלה אפלו שופטים של בית המשפט העליון, שמאפשרים להם לקבוע בשופטים, ולא כאזרחים גרידא, שההחלטה הינה בלתי סבירה?

9. לעניות דעתך, אין ניסיונו של שופט, רב ככל שהוא, ואין בכישורי המכוונים המיוחדים, כדי להוכיח לו סמכות, כשר יוכל לקבוע האם צריך להקים ועדת מסווג כלשהו לבדיקת הלחימה לבנון ואם כן, האם יש להקים ועדת מסווג אחד ולא מסווג אחר. מניה אני שלרבים מאזרחי המדינה יש דעה בכל הנוגע להחימה לבנון בקיים האחרון, לאחריות הדרג המדיני, להתנהלות של הדרג הביצועי ובשאלה האם וכייד יש לבורר ולהකור את מה שארע ומה צריך להיעשות בעתיד על מנת לקדם פנוי מעציבים דומים. הטענות האמורות מצויות כל قولן בספרה הצבורית. אין הן נוגעות לשאלות של זכויות אדם. אילו היה מדובר בהחלטה מינימלית שיש לה השלכה ישירה על זכויות אדם, בהחלטת מתבקש היה שבית המשפט לא יפעל באוטה מידת ריסון כבמקרה דגא. עליינו לזכור כי אחד מתפקידיו המרכזיים של בית משפט במדינה דמוקרטית הינו להגן על זכויות אדם מפני פגיעה על ידי רשוויות שלטוניות. על כן, כאשר עולה שאלה של פגיעה בזכויות אדם בהחלטת ניתן להבין שימוש בעילה של חוסר סבירות (ראו, ר' גביזון, מ' קרמנצ'ר וי' דותן אקטיביזם שיפוטי: بعد ונגד (תש"ס): ר' גביזון 511; בג"ץ 243/82 זכרוני נ' הוועד המנהל של רשות השידור, פ"ד ל' (1) 757; בג"ץ 153/83 לוי נ' מפקד המחווז הדרומי, פ"ד לח (2) 393; בג"ץ 680/88 שניצ'ר נ' הצנזור הצבאי הראשי, פ"ד מב(4) 616). יהיה מי שיטען כי אף הסוגיה של הלחימה לבנון נוגעת לזכויות אדם, במובן זה שתיקון של Celsius שהתגלו יחסוך חי אדם בעתיד. אם תתקבל גישה מרוחיבה זו, ניתן יהיה להציג כמעט כל שאלה העולה בשיח הצבורי בשאלה של זכויות אדם. טלו לדוגמה את הבעיה של תאונות דרכים. מידי שנה נהרגים מאות בני אדם בכבישי הארץ ואלפים רבים נפצעים וחולקים נותרים נכים. האם עניין זה נוגע לזכויות אדם? כמובן שענין זה נוגע בעקביפין לזכות חיים, אולם אין ذה בכך על מנת שנאמר כי עסקינו בסוגיה של זכויות אדם, אשר לגבהה יש לבית המשפט תפקיד מיוחד ומישורים מוכחים. הרצינול שעומד מאחורי מינויה של ועדת חקירת ההנהלות של הרשוויות בהקשר להחימה לבנון הינו

שהמנגנוןים הקיימים אינם מתאימים דיים ואינם מספקים על מנת לטפל בנושא. מדובר בנושא הקולקטיבי הישראלי ולא לסוגיה של זכויותיהם של פרטיים באשר הם. הכרעות הנוגעות לקולקטיב ראוי להן שתתקבלנה על ידי המוסדות הנבחרים והייצוגיים, עליהם تحت דין וחשבון לשולחיהם (ובמינו האנגלי - Accountability). אף מטעם זה, אין הצדקה שקבעתו של בית המשפט באיזה מנגנון ייעשה שימוש מתוך המגון החוקי הקיים תבואה תחת קביעתו של מוסד נבחר וייצוגי [ההדגשות הוסיף – הח"מ].

דומה כי הדברים מדברים בעד עצם. ונזכיר כי פסק הדין בעניין ועדת יינגורד ניתן בהרכב מורחב של שבעה שופטי בית המשפט הנכבד (ברוב דעתם של כב' המשנה לנשיאה אי' ריבלין, כב' השופט (כתוארו אז) אי' גורניס, כב' השופט (כתוארו אז) סי' גיבראן וככ' השופטת (כתוארה אז) אי' חיות; נגד דעתם החלוקת של כב' השופטת אי' פרוקציה, כב' השופטת (כתוארה אז) מי' נאור וככ' השופט (כתוארו אז) אי' רובינשטיין), וכי העותרת בעניינינו הייתה אחת מעתורות באוטו עניין (במסגרת בג"ץ 7607/06).

עוד, ראו בענייננו דבריו של בית המשפט הנכבד (כב' השופט (כתוארו אז) אי' גורניס) בפסק דין של בית המשפט הנכבד בג"ץ 9273/07 **עמותת רופאים לזכות אדם נ' שר הבטחון** (פורסם באר"ש, 26.10.11) (באוטו עניין התבקשה, בין היתר, הקמת ועדת בדיקה בהתאם לטעיף 8א לחוק הממשלה, בעניין הליכי אישור, ביצוע ובקרה של ניסוי רפואי בגין אדם שבוצע על ידי חיל הרפואה של צה"ל, הכל כמפורט שם):

"דינה של העתירה להידחות.

6. כדי, גדר התערבותו של בית משפט זה בהחלטות הממשלה ושריה, הנוגעות לניהולו של הлик לביקורת פעולותיה של הרשות המבצעת, הינו מצומצם ביותר. הריסון בו נקתה ההחלטה מתייחס הן לעצם ההחלטה ליוזם או שלא ליקום הлик של בדיקה והן להחלטה באיזו דרך של בירור לנכות (ראו למשל, בג"ץ 7232/01 יוסוף נ' ממשלה ישראלי, פ"ד נד(5) 561-573; בג"ץ 6728/06 עמותה "옴ץ" נ' ראש ממשלה ישראלי, 2003); בג"ץ 30.11.2006 לפסק דין של חברי המשנה לנשיאה אי' ריבלין (לא פורסם, 30.11.2006) (להלן – עניין אומץ)). בסיס גישה זו עומדים מספר טעמי: הפרדה בין רשותות השלטון השונות; היקפה הרחב של סמכות הממשלה לבירור עניינים שבתחום אחוריותה; מעמדה של הממשלה וחבריה כגוף העומד בראש ההיררכיה הביצועית המדינה; השיקולים המגוונים אותם על הרשות המבצעת לשקל בזאתה להחלטת על פתיחה בהליך בירור ועל אופיו של הлик זה (ראו פיסקה 8 לפסק דין של חברי המשנה לנשיאה אי' ריבלין בעניין אומץ). בג"ץ 2624/97 רונאל נ'

ממשלה ישראל, פ"ד נא(3) 71, 79 (1997) ציין השופט י' זמיר, ביחס להחלטה שלא להקים ועדת חקירה ממלכתית, כי:

’הישום של הכללים הרגילים המצדירים את הביקורת השיפוטית, בדרך כלל, על החלטה כזאת, אין צפוי להוביל את בית-המשפט לפטילת ההחלטה, אלא במקרים חריגים ונדרים, שכמוהם עוד לא באו, וספק אם יבואו, בפני בית-המשפט’.

סבירים אנו, כי אף לו היינו מאמצים סטנדרט מחמיר פחות בוגע להחלטתו של שר שלא להקים ועדת בדיקה ממשלתית, לא היה בא העניין דנא בגרם של אותן מקרים הצדיקים את התערבותו של בית המשפט הגבוה לצדק. סמכותה של הממשלה ליזום הלין בדיקה נובעת בראש ובראשונה מסמכותה הטבעה לבירר את הדרוש בירור ולתקן את הדרוש תיקון ביחס לפועלותה”.

עוד, בעניין זה, ראו דבריו של בית המשפט הנכבד (כב' הנשיאה ד' בגין) בפסק הדין בג"ץ 3292/07 עדالة- המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם באר"ש, 8.12.11):

”9. יש להזכיר כי ההחלטה אם עניין מסוים מקיים חשד מצדיק חקירה פלילית היא בראש ובראשונה של העומדים בראש מערכת הتبיעה שבידה הסמכות והכוח לעמוד דין פלילי בגין ביצוע עבירה פלילתית. בכלל, על מנגנון החקירה והتبיעה הפלילית מופקד היועץ המשפטי לממשלה, ובעניניהם הנוגעים לצבאות נתון לפיקטיב הצבאי הראשי שיקול דעת רחב. כאשר נושא הבדיקה הוא בראש ובראשונה בעל היבט מבצעי, ההחלטה על מנגנון החקירה היא בדרך כלל בידי גורמי הצבא אך אין בכך הבדיקה של המערכת הצבאית כדי למנוע חקירות נוספות על פי מהותו של העניין הנדון. לעניין זה יש להבחין ככל האפשר בין החקירה שנועדה מראש להגעה ל结論ה משפטית פלילית או אזרחות לבין נושאים נוספים המכibiliים בבדיקה באשר לאחריות ואחריותו ציבורית או אישית. כאשר מדובר בחקירה שהחיבט הדומיננטי המחייב בדיקה הוא ציבורי, רשאים הדרגים המדיניים להחליט על הבדיקה. אמנם, במצבים מסוימים החקירה פסקתנו בכאן שהסמכות להקים ועדת חקירה או בדיקה לעניין מסוים עשויה להפוך לחובה (רובינשטיין ומדינה, עמ' 1037), אך אלה הם מקרים חריגים (בג"ץ 7232/01 יוסוף נ' ממשלה ישראל, פ"ד נז(5) 561, 573 (2003)). בכלל, שיקול הדעת המונען לגורמי החקירה והتبיעה באשר לעצם הקמת ועדת בדיקה או חקירה בכלל,

ובאשר לבחירה במנגנון בדיקה מסוים בפרט הוא רחוב ביותר, והביקורת השיפוטית על החלטה מסווג זה היא מצומצמת, ותחוםה לבחינת סבירות ההחלטה (בג"ץ 2624/97 ידיד רונאל עו"ד נ' ממשלה ישראל, פ"ד נא(3) 71, 79 (1997); בג"ץ 6728/06 עמותת "אומץ" (אזורחים למען ניהול תקין וצדוק חברתי) נ' ראש ממשלה ישראל (טרם פורסם, 30.11.2006) (להלן: פרשת "אומץ"), פסק דינה של השופטת חיות, פסקה 3 [ההדגשות הוספו – הח"מ].

עוד השוו, פסיקה מוקדמת יותר לזו המצווטת לעיל: בג"ץ 3027/95 עמותת מגן נ' ראש הממשלה התק-על (1) 632; בג"ץ 3975/95 קニアל נ' ממשלה ישראל פ"ד נג(5) 459; בג"ץ 6001/97 אמיתי-אזורחים למען ניהול תקין וטוהר המידות נ' ראש הממשלה התק-על 27(3) 97.

43. אכן, מן המקובל עולה כי דין העתירה להידחות על הסף.

דין העתירה להידחות לגופם של דברים – החלטת המשיבה 1 נטוועה היבט במתחם הסבירות, ואין כל מקום להתערבות שיפוטית בה

44. עדמת המשיבה 1 היא כי אין מקום להקמתה של ועדת בדיקה ממשלתית בעניינו, וזאת, בשים לב לבדוקות הרבות שנעשו על ידי גורמי המדינה השונים, לרבות ראשי המערכת המשפטית, בסוגיה שביקורתה מבקשת – בבדיקות המבואות לידי ביתוי, בין היתר, בחלטתו המפורטת והמנומקט של המשיב 2 לנוכח את תיק החקירה בעניין חדש לכאורה לעבירות שבוצעו על ידי המשיבה 3 בתקופת כהונתה של פרקליטת מחוז; בבדיקות מקיפות אלו שנערכו, מיתרונות את הצורך בהקמתה של ועדת בדיקה ממשלתית, הן לעניין התנהלותה של המשיבה 3 בתקופה הרלוונטית, הן לעניין טיפולה של מערכת אכיפת החוק בהתנהלות זו. לאור זאת, בנסיבות העניין סבורה המשיבה 1, כי אמצעי הבדיקה שננקטו על ידי הדרגים הגבוהים ביותר במערכת אכיפת החוק הם ממצים, ובשים לב לכך אין מקום להקים ועדת בדיקה ממשלתית או ועדת אחרת.

45. ונדייש: בעניינו בוצעה בוחנה יסודית ביחס לטענות בעניין המשיבה 3, באמצעות חקירה פלילתית שנוהלה על ידי רשות האביפה; ואף ממצאה נבחנו באופן חריג על ידי שני צוותים, האחד בראשות פרקליט המדינה, והשני בראשות המשנה דאז ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי). ולבסוף, בהחלטה בעניינה של המשיבה 3, בוחן היועץ המשפטי לממשלה את ממצאי החקירה, ובמנזוק מההיבט הפלילי הצר, קבע קביעה בעניין הנורמה המוצפפת מפרקליטות המדינה בהקשר הנזכר.

- .46. בשל כל אלו, מצאה המשיבה 1 כי אין מקום להקים ועדת בדיקה ממשלתית בעניינו. קביעה זו נטועה היבט בגדירו של מתחם הסבירות, ומילא, בשל כך, אין עילה בעניינו להתערבות שיפוטית.

סיכום

- .47. עמדת המדינה היא כי דין העתירה שכותרת להיחות על הספר, ולהחלוף לגופה, תוקח חיוב העותרת בהוצאות.

היום, לי אדר א תשע"ט

07 מרץ 2019

אבי מליקובסקי, עו"ד
סגן בכיר אי' במחלקת הבג"ץ
בפרקיות המדינה

תוכן עניינים נספחים

נספח	שם הנספח
מש/1	צילום תגوبת המדינה בבג"ץ 3049/16 משועל ני היועץ המשפטי לממשלה
מש/2	צילום פסק הדין בבג"ץ 3049/16 משועל ני היועץ המשפטי לממשלה
מש/3	צילום פסק הדין בבג"ץ 2606/18 רותם ני ני היועץ המשפטי לממשלה

1/מש

צילום תגوبת המדינה ב בגין
3049/16 משולני היועץ
המשפטי לממשלה

בבית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט גבוה לצדך

שוקי משעול, ת.ז. 055670699

על ידי ב"כ עוזה"ד מנחים רובינשטיין ו/או ברק כהן

מרח' המלך גורני 80, תל אביב

טלפון: 03-6291133 ; פקס: 03-5284848;

העותר

ג א ד

1. היועץ המשפטי לממשלה

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים, ירושלים

טלפון: 02-6467011 ; פקס: 02-6466590

2. עו"ד רות דוד

3. עו"ד דונאל פישר

4. אייר ביטון

המשיבים

משיב פורמלי

5. ערן מלכה (בשםוורת שב"ס)

תגובה מטעם המשיב 1

בהתאם להחלטות בית המשפט הנכבד, ולאור שביתות עובדי מזכירות בית המשפט הנכבד, מותכבד המשיב 1 (להלן – המשיב) להגיש תגונתו לעתירה.

1. עניינה העיקרי של העתירה בבקשת העותר, כי בית המשפט הנכבד יורה למשיב להעמיד לדין את המשיבים 2-4, ולבטל את החלטתו מיום 1.3.16, בגין הורה על סגירת תיק החקירה נגד המשיבה 2.

2. ההחלטה המשפטית לפיה יש לגנו את התקיק נגד המשיבה 2 בשל העדר ראיות מספיקות, התקבלה לאחר בחינה קפונית של חומר הראיות בתיק חקירת המשיבה 2, ולאחר בחינת עדות פרקליט המדינה והמשנה ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי) שהתבקשו לגבות עדותם בנושא. כל אחד מהם הביא את דעתו בפני המשיב לפיה יש לנו את התקיק בשל העדר ראיות מספיקות להעמדתה לדין כאמור. לפיכך, עדות המדינה היא, כי דין של העתירה דן להידחות על הסף, תוך חיוב העותר בהוצאות, וזאת בהיעדר כל עילה להטעבותו של בית משפט נכבד זה בהחלטה מושא העתירה, שלא להעמיד לדין את המשיבה 2.

פרק

3. נגד העותר – עובד בכיר לשעבר ברשות המיסים - הוגש כתוב אישום לבית המשפט השלום בתל-אביב, האוחז בשלושה אישומים (תיק פלילי מס' 2928/06). בית המשפט השלום בתל-אביב הרשיע את העותר, לאחר ניהול הוכחות, בעבורות כדלקמן: הפרת חובת סודיות, לפי סעיף 142 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975; מרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו – 1975; פגעה בפרטיות, לפי סעיף 2(7) ו – 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1981.

ביום 2.7.12 גזר בית משפט השלום בתל-אביב את עונשו של העותר והטיל עליו, בין היתר, מאסר בפועל בן 5 חודשים, שירוצחה בדרך של עבודות שירות.

העותר הגיש ערעור על הכרעת הדין וגור הדין של בית המשפט השלום בתל-אביב, ואילו המדינה ערערה על קולת העונש. בית המשפט המחויז בירושלים דחה את ערעורו של העותר – על שני חלקיו, וכן את ערעור המדינה על קולת העונש. ביום 24.3.15 דחה בית המשפט הנכבד בבקשת רשות ערעור פלילי שהגיש העותר (רע"פ 1905/15). עתירה לבג"ץ שהגיש העותר נגד החלטה להורות על מאסר בפועל (שירוצחה בדרך של עבודות שירות) נדחתה על הסף, בפסק דין מיום 14.4.15 (בג"ץ 15/2461).

צילום פסק הדין ב坌"ץ 15/2461 מצורף ומסומן מש/1.

4. ריצויו עונש מאסרו של העותר בדרך של עבודות שירות נדחה פעמיים, ובמקביל טعن העותר כי ישנה הידרדרות במצבו הרפואי.خلف התיעצבותו במועד שנקבע עבورو לריצויו עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, הודיעו ב"כ העותר לממונה על עבודות שירות כי העותר חולה. לאחר מכן הגיש העותר מסמכים רפואיים, אשר הובילו בסופו של יום לקביעת לפיה העותר אינו כשיר לבצע עבודות שירות.

בנסיבות אלה, הגישה המדינה בקשה לbijטול רכיב "עבודות השירות" שנקבע בגור הדין, ועתה רק שבית משפט השלום יורה לעותר לשאת את עונש המאסר בן 5 חודשים בפועל (זאת בהתאם להוראות סעיף 51(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977).

בית משפט השלום גזר מחדש את דיןו של העותר לחמישת חודשי מאסר בפועל, ועל כך הגיש העותר ערעור לבית המשפט המחויז, אשר עתיד להישמע בחודש נובמבר 2016.

נציין כי עד למועד זה העותר לא החל בריצויו מאסרו.

גור הדין של בית משפט השלום בת"פ 06-2928 מיום 4.2.16, ובו תיאור תמציתי של השתלשלות האירועים, מצורף ומסומן מש/2.

- .5. העוטר בראשית ההליכים הפליליים שהתנהלו נגדו יוצג על ידי המשיב 3.
- .6. בניגוד לטענות העוטר בעטירה, ולרשותו אותו מנטה העוטר ליצור, כאילו הוא אחד מהמתלוננים נגד המשיבים 2-4, בפועל הדברים אינם כך. הממציאות מלמדת אחרת.
- העוטר מעולם לא התלונן במשטרת נגד המשיבים 2-3 בגין לחשודות שיוחסו להם. בעטירה דן טוען העוטר כי במהלך משפטו קיבל הצעה לתשלום שוחד עבור המשיבה 2 באמצעות המשיב 3 לצורך סגירת התיק נגדו (ראו פסקה 48 לעטירה). בפועל העוטר מעולם לא הגיע تلונה בנושא, וזאת על אף שהוא יותר מעשור מאז שכוראה בוצעו העבירות הפליליות שהעוטר מייחס למשיבים 2-3.
- העוטר, הלהה למעשה, מבקש לקשר את עצמו כדייעבד לפרשה אחרת בה מעורבים המשיבים 2-4, ולנסות "לשפר" את מצבו בהליכים הפליליים שעדיין מתנהלים, כאמור, עשור לאחר שהוגש נגד העוטר כתב אישום.
- .7. האמור לעיל מהוות רקע שנועד אך להעמיד דברים על דיווקם. לגופם של דברים, המשיב טוען, כי אין כל עילה שבדין להיענות לسعدים המבוקשים בעטירה דן, ו邏輯ically דינה של העטירה להידחות על הסוף, תוך חיוב העוטר בהוצאות. הכל, כפי שיפורט להלן.
- החלטת המשיב לגנו את תיק החקירה שנפתח נגד המשיבה 2**
- .8. בקשו העיקרית של העוטר במסגרת העטירה דן היא שבית המשפט הנכבד יורה על ביטול החלטתו של היועץ המשפטי לממשלה, במסגרת החלטת לגנו את תיק החקירה שנפתח נגד המשיבה 2.
- .9. המשיבה 2 עומדת לדין פלילי, על פי החלטת המשיב 1, בבית המשפט המחוזי בירושלים בגין ביצוע עבירות шибוש הלכי משפט [ת"פ 15-5-28759].
- .10. נוכח ממצאים שהתגלו בחקירה העומדת בסיס כתוב האישום שהוגש נגד המשיבה 2 בבית המשפט המחוזי בירושלים כאמור, אשר העלו חשד לכואורה כי המשיבה 2 ביצעה עבירות מתחום טוהר המידות בתקופת כהונתה כפרקליטת מחוז, הנהלה היועץ המשפטי לממשלה את משלחת ישראל לפتوוח נגד המשיבה 2 חקירה פלילית נוספת כדי לברר את הדברים.
- .11. נוכח רגשות העניין, ראש אגף החקירות והמודיעין במשטרת ישראל הפקד חקירה זו על צוות חוקרים מיוחד. ראש אח"מ עקב אחר החקירה וההתנוחותיה, ובסיופה העביר את מצאייה ליועץ המשפטי לממשלה.

עד בשל רגישות העניין, ביקש המשיב 1 כי יובאו בפניו עמדות הפרקליטות ומחיקת הייעוץ הפלילי במשרד המשפטים. בהתאם לכך, פרקליט המדינה והמשנה לייעוץ המשפטי לממשלה (פלילי) הביאו בפני המשיב 1 את עמדותיהם, כל אחד לחוד. העמדות היו דומות ולפיהן יש לגנו את התקיק נגד המשיב 2 בשל העדר ראיות מספקות. השניים הבהירו כי אין בחומר הראיות שנאנס כדי לבסס עבירה של שוד מהמשיב 3 למשיב 2, לא מצד הנוטן ולא מצד המקבל. כן הבהירו השניים כי אין בחומר הראיות כדי לבסס תשתיית ראייניות מספקת המלמדת על מעשה העולה כדי עבירה פלילית של מרמה והפרת אמונים על פי המבחןים שנקבעו בפסקת בית המשפט העליון. עוד הבהירו השניים כי גם אם היה נמצא בחקירה די ראיות לגיבוש עבירות הפרת אמונים, הרי שלא ניתן היה להעמיד לדין את המשיב 2 בגין עבירה זו מפני מחסום התאשנות. פרקליט המדינה מסר כי מסקנתנו האמורה התקבלה לאחר שקיים דין מקיף עם בכירים נוספים בפרקליטות המדינה, שדעת הכל בדיון שהתקיים בפניו הייתה דומה.

עמדות פרקליט המדינה והמשנה לייעוץ המשפטי לממשלה (פלילי) הובאו תחילת בפני הייעוץ המשפטי לממשלה הקודם. הייעוץ המשפטי לממשלה הקודם בחרן את חומר הראיות ואף קיים דין בנושא עם בכירי הפרקליטות והייעוץ שבחנו את הנושא לבקשו, כמו גם עם אנשי אגף החקירות והמודיעין במשטרת ישראל, בסופה החליט כי נוכח ממזאי החקירה, יש לגנו את התקיק מהטעמים המפורטים בחוות הדעת שהונחו בפניו. דא עקא, שהייעוץ המשפטי לממשלה הקודם לא הספיק ליתן החלטה מונמכת, ובשל כך נדרש לנוושא גם הייעוץ המשפטי לממשלה המכון.

הייעוץ המשפטי לממשלה המכון ערך אף הוא דין בנושא, ובחן את הדברים שעמדו בבסיס ההחלטה קודמו, וקבע בהחלטה מונמכת כי אין מקום לשנות מהחלטתו קודמו ועל כן יש לגנו את התקיק.

12. בחילתו של המשיב 1 מיום 1.3.16, נפרשו הממצאים שעל מנתיק החקירה; ולאחר מכן פורטו המסקנות הנובעות מהממצאים.

נprt, בתמצית בלבד, את עיקרי ההחלטה, שכן ההחלטה המשיב 1 נהייה ומפורשת, ומדוברת היא בעד עצמה. לשיטת המדינה, די בקריאה החלטת המשיב כדי להגיע למסקנה המשפטית המתבקשת לפיה, אין בפניו חלה הלוואה בחומר סבירות קיצוני או בעיות מהותי, אשר מאפשרת את כניסתו של בית המשפט הנכבד לפתח הצר מאד, אשר רק דרכו ניתן להיכנס לצורך התערבותה בהחלטת רשותות הטבעה שלא להעמיד לדין.

13. בפתח הדברים, ראוי לצטט מהחלטתו של המשיב 1, את גישתו ביחס לנורמות המצופות מפרקליט חמיצג את המדינה, ואת האופן בו ראה את מעשיי המשיב 2 כפי שהתגלו בחקירה, כדלקמן:

"התואר "פרקليט המיצג את המדינה" מחייב את נושא התואר להתנהגות שתשמר את מעמדו ומעמדה של התביעה הכללית בעניין הציבור. אמונה של הציבור בתביעה הכללית ובירושם של הפרקליטים המשרתים בה הוא תנאי הכרחי לשמרות ההצדקה המוסרית להפעלת סמכות אכיפת החוק.

התנהלות של רות דוד כפי שהתגלתה בחקירה היא בעיתית ואין לה בקנה אחד עם נורמות ההתנהגות המצופות מפרקליט בפרקליות המדינה, לא כל שכן פרקליט בדרגה כה בכירה. קיימת בעיתיות בכך שפרקלייט מחוץ מקבל מתנות בשווי אלפי שקלים מסנגור המיצג ללקוחות בתקים המתנהלים מול פרקליטות המחזו בה הוא מכחן, אף אם הוא مدير עצמו מטיבול אישיותו בתיקים אלה. זאת, במיוחד עת פרקליטים במחוץ עדים לחברות אמיצה זו הוללות הענקת מתנות. עם זאת, לא כל ההתנהגות שהינה בעיתית מבחינה אתית או משמעתית הינה ההתנהגות המגבשת עבירה פלילית.

עסקים אלו במשפט פלילי, שימושה יסוד שלו היא כי לצורך העמדה לדין פלילי, על חומר החקירה לבסס סיכוי סביר להרשות, וכי על התביעה הכללית להוכיח במשפט את אשר טען הלקוח".

14. ביחס לחומר הראיות ולחשדות, פורטו בהרחבה עדות פרקליט המדינה והיוועץ המשפטי לממשלה (פלילי) כפי שהוצעו בפני המשיב, ואשר בסופו של יום התקבלו על ידו.

ביחס לחשד לעבירות שוחד – פורט בהחלטה, כי מחומר הראיות, ובין היתרabisim לב חברות העומקה בין השניים, לא ניתן היה להוכיח שהמתנות שניתנו למשיבת 2 ניתנו "בעוד פעה" הקשורה בתפקידה, ב耑ש להוכיח עבירות השוחד. בנוסף, חומר הראיות לא הניח תשוויה לעבירות שוחד מצד המשיב 4 למשיבת 2.

ביחס לחשד לעבירות מרמה והפרת אמונים – פורט בהחלטה, כי התשתיית הראייתית שנאטפה לא ביטה מעשה העולה כדי עבירה פלילית של מרמה והפרת אמונים, על פי המבחןים שנקבעו בפסקת בית המשפט הנכבד. מעבר לכך, גם אם היה נמצא בתקירה ذי ראיות להוכיח מעשים המגבשים עבירות מרמה והפרת אmons, הרי שלא ניתן היה להעמיד לדין בגין מफאת מחסום ההתיישנות. בהחלטה פורטו הקשיים הראייתיים שהובילו למסקנה שיש לגנוז את תיק החקירה ביחס לחשד לעבירות מרמה והפרת אmons. בין היתר, צוין, כי החקירה לא העלה ממצאים ברורים ביחס לשאלת הזמן המזוהיק שבו ניתנו מתנות למשיבת 2 מטעםו של המשיב 3, כאשר הראיות מצביעות על כך שאלה ניתנו ככל הנראה בשנים המאוחרות של כהונתו, תקופה בה הדירה את עצמה ממערכות בתיקים בהם ייצג המשיב 3. עוד צוין, כי בחינת משטרת ישראל את התקיקים בפרקליות מחוץ תל-אביב בהם ייצג המשיב 3 העלה כי מעורבותה של المشיבת 2 בתיקים אלה הייתה בעיקר בין השנים 2004-2006 כאשר לא ברור מהומר הראיות האם בתקופה זו – שהייתה תקופת תחילת הקשר החבורי בין המשיבה 2 למשיב 3, כבר שרדה בין השנים חברות ברמה כזו שבגינה היה על המשיבה 2 להימנע מלהיות מעורבת בתיקים שהמשיב 3 ייצג. כן נמצא בחקירה המשטרת כי בתיקים אלה טיפולו כמטפחים עיקריים מטעם המדינה פרקליטים מנוסים, שהפעילו שיקול דעת עצמאי, ומעורבותה

האישית של המשיבה 2 בתיקים אלה – גם בשנים הראשונות בהן עדין הייתה מעורבותה שלה בתיקים אלה כאמור – הייתה מועטה.

מעבר לכך, וגם אם החקירה הייתה מוגבהת ראיות מספיקות כדי להוכיח ברף הדorous בפלילי שהמשיבה 2 הייתה מעורבת בטיפול בתיקים בהם יציג המשיב 3, בשלב בו התקיימו קשרי חברות, אין ראיות המצביעות על השפעה זורה ופסולה מצדיה של המשיבה 2 בניהול תיק כלשהו.

מכלול השיקולים שפורטו לעיל הובילו להחלטה כי אין די ראיות להתקיימות העבירה.

לא זו אף זו, בהחלטה פורט, כי גם אם ניתן היה להוכיח ברף הדorous בפלילי שבוצעה עבירה של מרמה והפרת אמונים, הרי שהמעשים שנחקרו ככאלה שעשוים היו ללמד על התגבותות העבירה מצוים מחוץ לתקופת ההתישנות, וממילא לא קיימת אפשרות להעמיד לדין פלילי בנסיבות שכאהלה.

כאמור, מסקנותו של המשיב לאור מצאי החקירה הייתה, כי חומר הראיות אינם מגבש סיכוי סביר להרשעה בעבירה פלילית, ועל כן החלטת המשיב שלא לשנות מהחלטת קודמו בתפקיד, ולהורות על גזירות התקיק – כפי שגמ סברו פרקליט המדינה והמשנה ל_ioץ המשפטיא לממשלה (פלילי).¹⁵

עמדת המשיב – דין העתירה להידחות

שיקול דעתן של רשותות התביעה בתחום והעמדה לדין פלילי הוא רחב יותר. מטבע הדברים, ככל ששיעור הדעת הניתן לרשות המנהלית הוא רחב יותר, פירוש הדבר שמתיחס הסבירות של החלטות שמתתקבלות על ידה הוא רחב יותר, ועל כן, מידת ההתערבות של בית המשפט, בשל אי סבירותה של ההחלטה, תהא מצומצמת יותר. לעניין זה ר' למשל את בג"ץ 55/07 פלונית נ' היוזץ המשפטי לממשלה, פ"ד סב(3) 550 (2008):

"עלית אי-הסבירות המינהלית קשורה קשר חזק במתחם שיקול הדעת הנition לדשות המוסמכת לפועל בתחום נתון. מתחם שיקול הדעת מתאר את מינעד אפשריות הפעולה הנotionות לרשות בעין נתון. מתקיים יחס הפוך בין היקפו של מתחם שיקול הדעת, לבין היקפה של עלית אי-הסבירות המינהלית. ככל שמתחם שיקול הדעת רחב, כך מינעד אפשריות הפעולה הטעילה הטבירות במשמעותו מתרחב, ועלית ההתערבות השיפוטית בשל אי-סבירות הולכת ומצטמכת. ככל ששיעור הדעת של הרשות רחב יותר, כך גודל החופש הניתן לה לשקלל שיקול יחסית את האינטרסים הרלבנטיים השונים, כנדרש לצורך קידום המטרות של שמן נעשית הפעולה".

כן ר' בג"ץ 20/2008 בニימין כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם באר"ש, 7.7.02);
דנגי"ץ 7516/03 גמדוזי נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם באר"ש, 12.2.04).

.17. בהתאם כאמור, הלכה פסוקה היא, כי מידת התערבותות של בית משפט כלפי זה בשיקול דעת רשות אכיפת החוק וההתביעה בסוגיות בנושאי חקירה פלילית והעמדה לדין היא מצומצמת ביותר. התערבותו מוגבלת רק למקומות בהם החלטת רשות התביעה לוקחת ב"עיות מהותי" או ב"חומר סבירות קיצוני". כך למשל נאמר בבג"ץ 7364/06 יעקובוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם באר"ש, 25.12.06):

"דין העירה להידחות על הספק. הסמכות להעמיד לדין פלילי מופקדת בידיהן של רשות התביעה, ומידת התערבותו של בית-משפט זה בשיקול דעתו הינה מצומצמת ביותר. בדבר הזה עשו אדר במרקם קיצוני, בהם לocket החלטתה של הרשות בעיות מהותי או בחומר סבירות קיצוני ... עניינו של העוטר נחקך ונבדק פעמים מספר על ידי פרקליטות המדינה, אשר סקרה, על סודן של ההנחות הרלוונטיות, כי אין מקום להמשיך ולטפל בנושא. טענותיו של העוטר זכו למענה הולם במסגרת התשובה שניתנו לו בעררים, ומשכך, גשתן של רשות התביעה נראית על פניה סבירה וראויה, ולא נמצאה לנו עילה להתערב בה ולשנותה. אשר על כן, העירה נדחתה." (ההדגשות הוספו, א.ס.)

כן ר' בג"ץ 935/89 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ז'י מד (2) 485 ; בג"ץ 3846/91 מעוז נ' היועץ המשפטי לממשלה ואחר, פ"ז'י מו(5), 423 ; בג"ץ 94/4550 אישא נ' היועץ המשפטי לממשלה ואחר, פ"ז'י מט(5) 859 ; בג"ץ 97/2534 ח"כ יונה יהב נ' פרקליטות המדינה ואחר, פ"ז'י נא(3), 1 ; בג"ץ 03/5091 תורך ואחר' נגד היועץ המשפטי לממשלה ואחר' (פורסם באר"ש, 13.7.03) ; בג"ץ 06/4405 פונזיך פליקון נ' פרקליט מחוז בא"ר-שבע (פורסם באר"ש, 16.11.06) ; בג"ץ 06/8749 עמותת אומץ נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם באר"ש, 27.12.06).

.18. נזכיר, כי במקרה דנן החלטת המשיב לסגור את תיק החקירה התיבססה על בחינת הראיות והערכתה המڪzuית של בכיריה מערכת אכיפת החוק.

יודגש, כי הלכה מושרת היא כי "ביקורת [על – א.ס.] קביעתו של היועץ המשפטי, כי הראיות המצוויות איין מספיקות להגשה כתוב-ऐישום ינаг בית-המשפט מידת דיסון כפולה ומוכפלת... אם על דין הכלל לא ימחר בית-המשפט הגבוה לצדק להתערב בהחלטתו של היועץ המשפטי להעמיד לדין או שלא להעמיד לדין, יאמרו דברים אלה בראש ובראשונה בשאלת הערכתו של ראיות, שאלת הניתנת במובהק להכרעתן של רשות התביעה (בג"ץ 5675/04 התנוועה למען איקות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה (ניתן ביום 19.8.04)(אתגר הרשות השופטת).

ראו גם: בג"ץ 2534/97 ח"כ יהב נ' פרקליטות המדינה, פ"ז'י נא(3), 1, 31 (1997) – "ההחלטה אם יש בעניין פלוני די ראיות לצורך העמדה לדין [...] מצויה בגרעין הקשה של

סמכוותו של היועץ המשפטי לממשלה. זו ההחלטה היסודית אשר עליו לעשות על-פי החוק, בהחליטו אם להגיש כתוב-אישורם, להעירק את תוכנותיו הצפויות של המשפט אם "יעירך, ואת הסיכויים להרשותה". לא זו אף זו, כפי שצוין בפסקה, "עד כה לא היה, ככל הנראה, ולו אף מקרה אחד בו התעורר בית משפט זה בהחלטת היועץ המשפטי לממשלה שלא להגיש אישום בשל חוסר ראיות" (בג"ץ 8121/99 האגמה לזכות הציבור לדעת נ' פרקליטות המדינה, תק-על 2000(2) 2048; ראו גם דנ"ץ 7516/03 נמרודי נ' היועץ המשפטי לממשלה, תק-על 2004(1) 1142.).

אך לאחרונה נדרש בית המשפט הנכבד לאבחן שבין התערבות שיפוטית בהחלטה שלא להעמיד לדין בשל העדר עניין לציבור לבין התערבות שיפוטית בהחלטה שלא להעמיד לדין בהעדר ראיות מספקות – בג"ץ 2684/12 י"ב בחשון התנווה לחיזוק הסובלנות בחינוך הדתי נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם באתר הרשות השופטת, 09.12.2015) –

כדלקמן :

"החלטת היועץ המשפטי להעמיד אדם לדין – או להימנע מכך – היא החלטה מינימלית; וככזאת כפופה – כאמור – למשפט המינימי (בג"ץ 935/89 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מ"ד(2) 485, פסקה 48 לפסק-דין של השופט – כתארו אzo – ברק (1990) (להלן עניין גנור); בג"ץ 3495/06 מצנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 15 לפסק-דין של הנשיאה בינוי (2007)). אולם, בעבר מקובלת יתנה הגישה, כי הביקורת השיפוטית על ההחלטה היועץ המשפטי שלא להעמיד אדם לדין מוגבלת למקרים בהם ההחלטה התקבלה בחוסר תום לב (ראו סקירת המלמדת ד' ברק-ארן "בג"ץ כיווץ המשפטי לממשלה" פילילים ה' 219, 220 (1996)), אלא שחלו התפתחויות בעניין זה, והນיצנים הראשונים לשינוי בגישה בית המשפט צצו עוד ב坌"ץ 329/81 נור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ל"ז(4) (1983), שם ציין מלא מקום הנשיאה – כתארו אzo – שmag, כי "חוסר סבירות קיומו היורד לשורשו של עניין יכול להוות עילה להתערבותו שלבית-משפט זה, גם אם אין מתלוים לכך סימנים של העדר תום-לב דווקא".

לרשותה התערב בית המשפט בפועל בהחלטת היועץ המשפטי מטעמי סבירות ב坌"ץ 223/88 שפטל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מ"ג(4) (1989), שם התקבלה עתירה נגד החלטת היועץ המשפטי שלא לפתח בחקירה משטרתית נגד עיתונאים שהפרו את כללי הסוביידיצה על רקע משפט דמאנוק. ואולם, כפי שנראה, הנוכחות להתערבות שיפוטית בהחלטה המבוססת על הערכות ראיות פחותה מזו המונגנת בחוסר עניין לציבור.

ב. כאמור, ההחלטה היועץ המשפטי בנוגע להעמידה לדין נחלקה לשני שלבים – שלב בධינת הראיות ושלב בධינת העניין הציבורי בהעמדה לדין. שני השלבים עומדים לביקורת שיפוטית, אך אכן ישנו הבדל משמעותי ביןיהם לעניין רמת הנティיה השיפוטית להתערב בהחלטה. אולם, שיקול דעת רחב ניתן ליעוץ המשפטי הן להערכת ייות הראיות והן להערכת האינטראס הציבורי (בג"ץ 4736/98, 659, פסקה 10 לפסק-דין של המשפט לממשלה, פ"ד נ"ד(1); עניין "אמון", פסקה 24 לפסק-דין של כתארו אzo – חזין (2000); עניין "אמון", פסקה 2 בהידרשו לבדוק ההחלטה של היועץ המשפטי בעניין דיות הראיות (עניין יחב, פסקה 2 לפסק-דין של המשפט – כתארו אzo – אור (1997); בג"ץ 626/14 רוייטמן נ' מדינת ישראל, פסקה 18 לפסק-דין של המשפט סולברג (2015). יזכיר, כי – ככל שעה בידי לבודוק – אין תקדים להתערבות בית המשפט בהחלטת היועץ המשפטי שלא להעמיד אדם

לדין בשל חוסר דעתך (ראו מאמציו של השופט – כתארו אוז – ריבלין בבג"ע 8121/99 האגודה לזכות הציבור לדעתן פסקיות המדינה, פסקה 4 לפסק-דיןנו (2000) (להלן עניין האגודה לזכות הציבור לדעת); בג"ץ 5699/07 פלונית א' נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ס"ב(3) 550 (פרשת הנשיה קצב), פסקה 10 לפסק-דיןנו (2008) (להלן עניין פלונית א'), שם נתקבלה ההחלטה בעניין דינות הריאות ברוב של 2:3).

נא. מספר טעמים מונחים בסיס הזיהירות הרובה שנוקט בית המשפט בהערכת הריאות על-ידי בית המשפט לשם הרשעה; מדובר בהחלה מקצועית שבתחום מומחיותה של מערכות התביעה. יפים לך דברי השופטת פרוקצ'יה בעניין פלונית א' (פסקה 24 לפסק-דיןנה):

"כל שמתיחס הביקורת השיפוטית צר בהיבט השיקול הציבורי הקשור בהעמדה דין, הוא צר פי כמה כאשר עומד לבדוק הפן הריאייתי שבchalut היועץ. עדות זו נובעת, בראש וראשונה, מאופייה של החלטה הנוגעת לראיות, המתבססת על הערכה עובדתית ומשפטית גם יחד. זהה הערכה כמותית וocaleת משולבת. היא מתבלטת כפרי של ניתוח ההיגיון בשילוב עם התרשם של חוותים בדבר טיב הריאות ומקולן. היא אינה מסתמכת בהערכתה כמותן של הריאות ובקיים של גרסאות מפלילות בחומר החקירה. היא מחייבת את התביעה להערכתה ערכית של הריאות מבחינה עצמאית, וקיים גרעין ראייתי המצביע על סיכוי סביר להרשעה. היא מחייבת הערכה לא רק לגבי טיב הריאות במצבה החיוויי כפי שהוא בתיק התביעה קודם למשפט. היא מחייבת הערכה מה יהיה משקלה כאשר העד שמסר אותה יעמוד על דוכן העדים, ויהיה נתון להקירה נגדית שתטען בבחן את דבריו הראשוניים. היא מחייבת בוחנת כל ראייה בנפרד, ובוחינה כולה של כל הריאות בהצטרופות זו לזו מכלול. לא מן הנמנע, כי בשל טيبة של החלטה זו, גורמים מקצועיים שונים, בעלי כישורים זהים יגיעו להערכות שונות לגבי אותו חומר ו��אות [...] מטבע הדברים, ביקורת על סבירות הערכת הריאות לצורך בוחנת קיום סיכוי סביר להרשעה היא קשה ביותר, ומחייבת שולים צרים בגין התעדבות שיפוטית".

טעם נוסף לגישת בית המשפט באשר להערכת הריאות הוא החשש ממראית עין של חוסר אובייקטיביות; זאת, שכן הנאש עלול לסבוך כי תוצאות משפטו נקבעו מראש בשל התעדבות בית המשפט בהחלטה לקים את החלין השיפוטי מעיקרה (עניין האגודה לזכות הציבור לדעת, פסקה 4 לפסק-דין של השופט ריבלין; ראו גם ד' קוץ'מר "ביקורת שיפוטית על החלטות היועץ המשפטי לממשלה" פליילים ה' 121, 136 (1996)).

וב. ודוק, עצם העובדה שבית משפט זה נמנע עד כה מהתעדבות בעניין דינות הריאות, אין ממשמעותה שהחלטות היועץ המשפטי בנושא זה חסינות מביקורת שיפוטית (בג"ץ 5675/04 התנווה למען איכות השלטון נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"דב"ט(1), פסקה 11 לפסק דין של המשנה לנשיה מצא (2004) (להלן עניין התנווה לאיכות השלטון); עניין "אומץ", פסקה 25 לפסק-דין של השופט ארבל)...

נכ. כל האמור מעלה ימודע לנויד עניינו עת נverb לבחון את פרטיה הנידון דין. ונשוב ונזכיר בקצרה, התעדבות בהחלטות היועץ המשפטי תתקיים ורק במידה שנמצא כי החלטת היועץ המשפטי אינה סבירה ברמה קיצונית. לשונו אחר, קבלת העתירה מותנית בכך שהראיות בתיק מספיקות לשם העמדת המחברים דין באופן מובהק, קרי, מותן

טכני סביר להרשעת (ראו פסקאות מ"ח-נ' למלחה), שאם לא כן אין להיעתר לה חurf תחששות ערניות שהובעו מלעה. [ההדגשות הוספה, א.ס.]

מו הכלל אל הפרט

19. המשיב יטען, כי העותר לא הצבע על כך שהעינוי שבפניו נופל בידי אותם מקרים חריגים, נדירים ויווצאי דופן בהם יתרעב בית המשפט הנכבד בהחלטת רשותות התביעה, ולפיכך יבקש מבית המשפט הנכבד לדוחות את העתירה.

20. החלטתו של היועץ המשפטי לממשלה כי חומר הראיות שנאסף בתיק החקירה על ידי צוות החקירה המוחדר שהופקד על חקירת העניין אינו מבש תשתיית ראייתית מספקת להעמדה לדין פלילי, התקבלה לאחר בינה יסודית של כלל חומר הראיות, הן על ידי המשיב, הן על ידי גורמים ובקרים במשרד המשפטים, ובראשם פרקליט המדינה והמשנה ליועץ המשפטי לממשלה (פלילי).

כפי שפורטו בהרבה בהחלטת המשיב, ההערכה המקצועית היא שחומר הראיות שנאסף אין בו כדי לבסס ביצוע עבירה של מתן שוחד מהמשיב 3 למשיבה 2 או לקיחות שוחד על ידי המשיבה 2. "זאת בשיט לב לקומה של חבות עמוקה בין השניים, لكن שלא ניתן להוכיח כי המתנות שניתנו לדוד ניתנו "بعد פועלה" הקשורה בתפקידו, כנדרש להוכחת עבירה השוחד, וליתר נסיבות העניין. בן סבו שאן בסיס לעבירות שוחד מצד ביטון לרות דוד" (סעיף 9א להחלטת המשיב).

אשר לחשד לביצוע עבירה מרמה והפרת אמונים, המסקנה אליה הגיע המשיב היא "שלא ניתן לבסס תשתיית ראייתית מספקת המלמדת על מעשה העולה כדי עבירה פלילתית של מרמה והפרת אמוןיהם על פי המבחןם שנקבעו בפסקת בית המשפט העליון" (סעיף 9ב להחלטת המשיב). מעבר לכך צוין בהחלטה, כי גם אם יוכה שנעבירה עבירה הרוי שחלה על עבירה זו התיישנות.

מענה לטענות העותר

21. בסעיפים 14-21 טוען העותר, כלשונו, כי "לא יכול להיות טפק" שהמשיבה 2, במסגרת תפקידיה כפרקליטת מחוז, מסתירה ראייה המפלילה את עצמה, ובכך מבצעת עבירה של "шибוש מהלכי חקירה, שיבוש מהלכי משפט וכן שימוש לרעה בכוח המשרה, וכל זאת בנסיבות מחמירות" (סעיף 21 לעתירה).

הלכה למעשה, טענות אלה מבוססות אך ורק על שייחה שלשיות העותר קיים עם המשיב 3 במחלה, לשיטת העותר, המשיב 3 התרברב בפניו כי יש לו קשרים אישיים עם המשיב 2, ושבאפשרותו להשפיע על המשיבה 2.

לכך נשיב:

ראשית, נשוב ונציגין, כי הטענה לפיה המשיב 3 התרברב בפני העותר במהלך שיחה ביןיהם הועלתה במהלך משפטו הפלילי של העותר, והעותר לא הגיע על כך תלונה כלשהי למשטרת.

ודוקן, טענת העותר ביחס לשיחתו של המשיב 3 עם המשיב 2 הועלתה באופן צר במהלך משפטו (זאת כאשר נישה לתת הסבר להפניתו של עבריין המש ייבן כהן למשיב 3, כדי שזהו יר��ום עברו עסקת עד מדין בהזוכות קשריו עם המשיב 2, כפי שעשה המשיב 3, לדברי העותר, במקרה אחר הקשור לפרשת רוזנשטיין). עוד נבהיר, כי ה"תוספת" של העותר בדבר בקשת תשלום שוחד (ראו הטענה בסעיף 48 לעתירה) "נולדה" רק לאחר פרסום הפרשה בתקשורת, וכלל לא הועלתה על ידו במהלך משפטו הפלילי.

שנית - כפי שיפורט להלן בהתייחסות המשיב לבקשת חומרិי חקירה – לעותר הועבר חומר החקירה כנהוג, ואף במהלך משפטו הפלילי הגיע העותר מספר בקשות לקבלת חומרិי חקירה נוספים, ולעוטר אף הועברו חומרិי חקירה נוספים. העותר בעתרתו מתיחס לחומרិי חקירה מביל לפרט כלל ביחס לתשתיית העובdotית הרלוונטית. העותר אינו מצין אילו חומרים ביקש במהלך משפטו הפלילי ואילו חומרិי חקירה הועברו לו. העותר אף לא מצין אם פנה בבקשת ספציפית לקבלת אותן "ראיות" לכארה המפלילות את המשיב 2. אין כל מקום להינota לسعد המבוקש להעמיד לדין פלילי, כאשר העותר אף לא הנית תשתיית העובdotית בסיסית רלוונטית.

שלישית, כפי שיפורט בהחלטת המשיב, בראיות שנאספו לא הונחה תשתיית המצביעה על השפעה זרה ופסולה של המשיב 2 בניהול תיק כלשהו. בין התיקים שנבדקו, נבדק גם תיקו של העותר, והמסקנה מבדיקה זו (כמו גם מבדיקות של תיקים אחרים) היא שלא נמצא תשתיית להשפעה זרה ופסולה של המשיב 2.

רביעית, כלל טענות העותר נוגעות לשיחה ביןו ובין המשיב 3. העותר אינו מביא ראייה כלשהי – ולו בלבד ראייה – לכך שלמשיב 2 היה חלק בשיחה זו או כי ידעה עליו, או כי פעלה להסתתרת ראיות כלשהן. בכלל הכבוד, התשתיית המתוארת אינה מובילה בהכרח למסקנות אותן מבקש העותר להסיק.

ນבוקש להפנות להחלטת המשיב 1 (בעמוד 4 למעלה), שם נכתב במסגרות תיאור מממצאי החקירה, כי:

"כן, למשל, נבדק תיק הפרקליטות בעניין שוקי משעול, ולא נמצא בו ראייה שיכולה ללמד על קבלת החלטות מוטות או השפעה זרה על דרך קבלת ההחלטה בעקבות התערבותה של רות דוד. הפרקליטות

ההחלטה בשענות על הגשת כתב אישום נגד משועל, והוא הורשע בדיון. בית המשפט המחויז בירושלים דחה את ערעורו על הרשותה, וביקש רשות ערעור שהמשפט בណון לבית המשפט העליון נדחתה אף היא. הכרעת הדיון המרשיעה שניתנה נגד שוקי משועל הפכה חלוטה".

- .22. לפיכך,يطע המשיב כי דין טענות העותר ביחס להעמדתנה לדין של המשיב 2 בעבורות של שיבוש הילכי משפט להידחות.

- .23. בסעיפים 22-32 פורש העותר את טענותיו ביחס להחלטה לגנוו את תיק החקירה נגד המשיב 2 בגין עבירה של הפרת אמונים.

גם בהקשר זה שב העותר ומפנה לדברים לשיטתו המשיב 3 אמר לו (עלותר) (ראו סעיף 22 לעתירה). העותר מתבסס על דברים אלה, ומתעלם לחלוון ממסקנותו של המשיב לגבי חומר החקירה שנאסר, כפי שפורטו בחделתו.

לא זו אף זו, טוען העותר כי "הנימוק העיקרי להימנעות מהגשת כתב אישום בעברת הפרת אמונים נעה בתחום התיישנות מעשי העבירה", ולא היא. בסעיף 9ב להחלטת המשיב מפורטים הקשיים הראיתיים, שבгинם לא ניתן לבסס סיכוי סביר להרשותה בעבירה של מרמה והפרת אמונים. רק לאחר פירוט הקשיים הראיתיים מוסיפה ההחלטה ומפרטת כי "במנוגתק ממסקנותם [של פרקליט המדינה והמשנה ליוועץ המשפט לממשלה (פלילי), א.ס.] כי אין די ראיות להוכחת עבירה פלילית,...הרי שמעשייה שנחקרו ככלה שעשוים היו ללמד על התגבשות העבירה הפלילית, מצוים כבר מוחזק לתקופת ההתיישנות, וכן מミלא לא קיימת אפשרות בדיון להעמידה לדין פלילי".

- .24. בסעיפים 33-64 פורש העותר את טענותיו ביחס להחלטה לגנוו את תיק החקירה נגד המשיב 2 בגין עבירות שוד.

בקשר של חלק זה בהחלטת המשיב, טוען העותר כי על המשיב היה להגיש כתב אישום בגין עבירה זו, ולאחר מכן לבית המשפט לבחון לאחר מכן אם המתנות שניתנו למשיבה 2 ניתנו "בעוד פולה" הקשורה בתפקידה.

המשיב יטען, כי יש לדוחות טענה זו של העותר מכל וכל. העותר מבקש לחרוג מחלוקת מושרשת לפיה כתב אישום יונש על יסוד תשתיית ראייתית המבسطת חישד סביר לביצוע עבירה, ולהורות על כתב אישום גם כאשר אין תשתיית מספקת להוכחת עבירה פלילית.

כך לדוגמה, העותר פעם נוספת מתעלם מכך שעל פי חומר הראיות לא ניתן היה לקבוע במידוק אימתי במהלך כהונתה ניתנו למשיבה 2 אותן פריטים שהוזכרו, וכן מכך שכפי הנראה המתנות ניתנו בשנים המאוחרות של כהונתה כפרקליטות מחוז, שנים בהן לא נמצאה מעורבות של המשיב 2 בתיקים בהם המשיב 3 שימש כמייצג.

אשר לחשד לקבלת שוחד מהמשיב 4, צוין מפורשות בהחלטת המשיב כי המשיבה 2 קיבלה מהמשיב 4, לאחר סיום כהונתה, תיק וצעיף. ובאשר לשעון שקיבלה לא ניתן היה לקבוע ממצאו ודאי בשאלת מתן הוענק השעון "אף שנעשה מאיץ חקירות לברור נושא זה, אך ישנן אינדיקציות ממשיות התומכות בכך כי הוא ניתן לרוט דוד רק לאחר פרישתה" (פסקה 7 להחלטת המשיב).

סיכום ביניים – דוחית הסעד המרכזיה שהתקבש בעטירה

25. המשיבيطען, כי ההחלטה לגנוו את תיק החקירה שנפתחה נגד המשיבה 2 מושאת העתירה דן, התקבלה בהתאם לנסיונות העובדות של התקיק ולחומר הריאות; ומזהר בהחלטה סבירה, רואיה ואף מחויבת המציאות, המצוייה בוגדר שיקול הדעת הרחב של רשותות התביעה בסוגיות מעין אלה. כאמור, חומר הריאות נבחן בקפידה והמסקנה העולה מבחןה זו היא שהתשתיית הריאיתית אינה מקימה סיכוי סביר להרשעה ביחס לחשדות שנקרו. כלל טענותיו של העותר ביחס לבקשתו להתערב בהחלטת המשיב ולהורות על העמדתה לדין של המשיבה 2, אין מתחמודדות עם הקשיים הריאיטיים הקיימים, כפי שפורטו בהרבה בהחלטת המשיב. בכל הבוד, חוסר שביעות רצונו של העותר מחלוקת המשיב, אינה עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד בהחלטה המצוייה עמוק בתוככי מתחם הסבירויות.

בעניין זה נבקש להפנות לפסק דיןו של בית המשפט הנכבד בג"ץ 2540/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם באתר הרשות השופטת, 17.08.2015), כדלקמן:

"ברגיל אין דרכו של בית משפט זה להתערב בשיקול דעת רשותות התביעה לגבי עצם העמדה או אי העמדה לדין," הדברים האמורים נכונים ביותר כאשר עסוקין בהחלטה הנוגעת לתשתיית הריאיתית, כגון החלטה בדבר דיווח הריאות לצורך העמדה לדין...החלטות כאמור מצויות בגרעין הקשה שליטמות היועץ המשפטי לממשלה אשר הינו בעל ידע, מקצועיות וניסיון...בית המשפט ימנע, דרך כלל, מבחינה מדויקת של חומר הריאות הוגומי, ויסטפק בחינתה תחילה קבלת ההחלטה" (בג"ץ 11221/05 יוסף נעמאן נ' היועץ המשפטי לממשלה בפסקה 8 (19.4.2007)).

תלונות העותרים נדונו על ידי הגורמים המקצועיים, הן במח"ש והן על ידי הממונה על ענייני ערירים בפרקיות המדינה. כאמור, עסוקין בסוגיות המצוינות לבב תחומי אחריותם של גורמי המשטרה וה התביעה, בהם מתחם שיקול הדעת הנanton לרשות המוסמכת הינו רחב ביותר (בצ'ר, פסקה 6), ומידת ההתערבות של בית משפט זה מוצמצמת ומוגבלת למקרים בהם החלטת רשותות התביעה לocket בחומר סבירות קיוצוני או עיוות של ממש (בג"ץ 7364/06 יעקובוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה (25.12.2006); בג"ץ 2534/97 יהב נ' פרקליטות המדינה פ"ד נא(3) 1 (1997); בג"ץ 5699/07 פלונית (א) נ' היועץ המשפטי לממשלה סעיפים 12-30 לפסק דין של השופט פרוקצ'ית, סעיפים 10-11 לפסק דין של השופט ריבלין, סעיף 8 לפסק דין של השופט גורניס (לא פורטם, 26.2.2008))

במקרה דן, ニמקי העטירה אינם מעציבים על קושי מהותי בהחלטות הגורמים המוסמכים, או על פגש מהותי שנפל בחן, ומכך שלא קמה

עליה המצדיקה את התערבותינו בהחלטות האמורויות. [ההדגשה הוספה,
א.ס.]

הדברים האמורים יפים הם לעניינו, בכתבם וכלשונו.

26. לאור כל האמור לעיל, يتבקש בית המשפט הנכבד לדוחות את הסעיף המרכז**י המבוקש בעתירה – קרי, ביטול החלטתו של המשיב לגונז את תיק החקירה נגד המשيبة 2 – על הסעיף, תוך חיוב העוטר בהוצאות לטובהו אוצר המדינה.**

דין בבקשת העוטר לקבלת חומר חקירה להידחות על הסעיף

27. במסגרת העתירה מבקש העוטר לקבל לידיו את "כל חומר החקירה נשוא החלטת המשיב ו". בעתירה העוטר אינו מפרט דבר ביחס לסעיף המבוקש, למעט ציוון העובדה כי פנה למשיב בבקשתו לקבלת החומר, אולם מכתבו של העוטר למשיב מיום 4.3.16, אשר צורף בנספח כי לעתירה, עולה כי בקשתו נועדה לצורך דיון מחדש בעניינו. כך מנמק העוטר את בקשתו לקבלת חומר החקירה: "כיוון שהחלטתך יש בה כדי לפגוע בסיכון של מרשי לדון מחדש בעניינו. אבקש להורות, כי כל חומר החקירה נשוא תיק החקירה המתיחס לתלונות מרשי הנ"ל יועבר למראשי באמצעותי" (סעיף 3 למכtab שצורף כנספח כי לעתירה).

28. המשיב יטען, כי יש לדוחות את בבקשת העוטר לקבלת חומר חקירה על הסעיף ולגופת.

29. דין הבקשה להידחות על הסעיף בהדר פירוט תשתית עובדוזית ומשפטית כלשיי במסגרת העתירה. למעשה, מעבר לבקשת להוציא צו שיורה על העברת כל חומר החקירה לידי העוטר, העוטר אינו מפרט דבר ביחס לסוגייה זו.

כך למשל, העוטר לא פרש בפני בית המשפט הנכבד את הבקשות שהגיש במסגרת ההליך הפלילי לקבלת חומר חקירה (ובקשות שכאללה הוגש) ; העוטר לא פירט ביחס להחלטות שהתקבלו בעניין זה, ואף לא פירט דבר וחצי דבר ביחס לחומר החקירה שכבר הועבר לעיונו במסגרת ההליכים הפליליים.

30. כאמור, עתירה המוגשת לבית המשפט הגבוהה לצורך חייבות לפרט את כל העבודות הרלוונטיות לעתירה וכן את התשתיות המשפטית הרלוונטיות. לעניין זה קובעת תקנה 2 לתקנות סדר הדין בבית המשפט הגבוהה לצדק, התשמ"ד-1984, בין היתר, כדלקמן:

"**העתירה תפרט את פרטיו האישיים של העוטר ואת הנימוקים,**
שבעובדת ושבחוץ, שעליהם היא מותבשת..."

עוותר שאינו מפרט בעתירתו את מכלול העובדות הרלוונטיות לעתירה, שעליהן היא מבוססת, ואיןו מצרף לעתירתו את כל המסמכים הדריכים לעניין – דינה של עתירתו להדוחות על-הסף.

ראו לעניין זה האמור בפסק דין של כב' השופט זמיר בג"ץ 94/1759 רוטנברג נ' שר הבטחון, פ"ד נה(1) 625, כדלקמן:

"כידוע, ראשית חכמה היא, בכל עניין המובא בפני בית משפט, להניח תשתית עובדתית, ולהתמכך בהאותה בריאות. כך בכל עניין ובכל בית משפט, וכן במיחוד בעתרות לבית המשפט הגבוה לצדק. שהרי בית משפט זה אינו נהוג לטעמו עדין, ולבכו עוצמו את העובדות, אלא הוא מסתמך בעיקר על דברי הצדדים. מכאן החשיבות המוחודה שבית משפט זה מיחס להצעגה מלאה ואמיןנה של העובדות הנוגעות לעניין, הן על ידי העותר והן על ידי המשיב. מטעם זה נדרש העותר, לפי תקנה 4 לתקנות סדר הדין בבית המשפט הגבוה לצדק, התשמ"ד-1984, להתמכך כל עתירה בתצהיר המאמת את העובדות המובאות בעתירה. כמו כן, מוקובל להוסיף לעתירה מסמכים אחרים, ככל שהם מצויים בידי העותר או ניתנים באופן סביר להשגה על ידי העותר, לצורך ביסוס העובדות הנוגעות בעתירה. והרי אלה מושכלות ראשונות.

לכן, אם התשתית העובדתית של עתירה רועעה, אפשר שייהי בכך בלבד כדי לדוחות את העתירה. וכך אמר לעניין זה השופט ח' כהן בג"ע 276/69 הסתדרות המהנדסים נ' שר העבודה, פ"ד כד(1) 281:

"אין צורך לומר שהובבה מוטלת על עורכי-הדין להקפיד על כך כי הוראות התקנות הנוגעות לאימרות העתירה למtan צו-על-תנאי יקיימוו, שהרי בית משפט זה מוציא צו-על-תנאי מתוך ידיו אך בהסתמכו על אמירות העובדות הנוגעות בעתירה בלבד, ומ考点 שעובדות אלה לא אומתו כדברי, אין לו לבית-משפט זה להיזקע לעתירה.""

ראו גם בג"ץ 3667/00 אסולין נ' שר הת彻בורה, תק-על 2000(2) 1038 (2000); בג"ץ 7/07 רוטנברג נ' שר האוצר (פורסם באתר הרשות השופטת, ניתן ביום 3.9.07).

בעניינו אנו העותר לא הניח תשתית עובדתית או משפטית כלשהי המצדיקה היענות לשעד המבוקש – קרי, להעביר לידיו את כל חומר החקירה, ואף אין מבהיר מהו האינטרס העומד בסוד בקשרו לקבלת חומר החקירה.

בנסיבות האמורות, המשיב יטען, כי די בכך כדי לדוחות על הסוף את השעד המבוקש.

למעלה מן הנדרש, המשיב יוסיף ויתען, כי יש לדוחות את הבקשה גם לגופם של דברים. 32.

המדינה פועלת בהתאם להנחיית פרקליט המדינה מס' 14.8 (להלן – *ההנחייה*), המשרטת את השיקולים השונים שיש לשקלל לשם הכרעה בבקשת לעיוון במידע המצוין בתיק החקירה. בהנחייה מצוין, כי הכרעה בבקשת כאמור תתקבל על ידי אייזון השיקולים בכל מקרה על פי נסיבותיו (ראו סעיף 3 להנחייה). 33.

ניתן לעיין בהנחייה באתר האינטרנט של משרד המשפטים, בכתבובת הבאה:

<http://www.justice.gov.il/Units/Advocacy/Hanchayot/148.pdf>

ונפנה לעניינו, בעיקר לסעיפים 10-14 ו-17(ב) הרלוונטיים בנסיבות המקרה דן.

במסגרת חקירת החשדות נגד המשيبة 2, נבדקו תיקים בהם ייצג המשיב 3 או משרדו נאשימים, מול פרקליטות מחוז תל אביב, בשעה שהמשيبة 2 עמדה בראשה. במסגרת החקירה נבדקה מעורבותה של המשيبة 2 בטיפול בתיקים, השפעתה על מהלך הטיפול וכיו"ב.³⁴

בון היתר, נבדק תiculo של העותר, אשר יונגן על ידי המשיב 3 בשלבים המוקדמים של ההליך. העותר אף זומן למשטרה למסור עדות, ונחקר באזורה, שכן מדובר היה בחשד לממן וקבالت שוחד.

כפי שפורט לעיל בהרחבנה, בסופה של יום החקירה לא הניתה תשתיית להעמדתה של המשيبة 2 לדין בגין העבירות בהן נחשדה. בהחלטתו של המשיב אף נקבע מפורש, כי "בחינה זו [של אוטם תיקים בהם ייצג המשיב 3 נאשימים, א.ס.] לא העלה איינדיקציה כלשהי לקבלת חליםות מוטות או לא סבירות בעקבות התערבות של רות דוד" (סעיף 3 להחלטה המשיב) (ההדגשה במקור, א.ס.).

במסגרת הסעדים המבוקשים בעטירה מבקש העותר לקבל לידי את "כל חומר החקירה" בעניינה של פרשיה אשר במסגרת נבחנו מספר תיקים, בהם ייצג המשיב 3 צדדים שלישיים, שאינם מצד העטירה זו. המשיב יטען, כי לעותר אין כל הזכות לקבל חומר חקירה המתייחסים לתיקים פליליים של צדדים שלישיים, כאמור לעיל, והוא לא הניתה תשתיית כלשהו לביסוס בקשו זו.

בקשר זה אין מנוס מלכין, שלאורך הליכי משפטו של העותר, עשה העותר כל שלאל ידו למנוע את התקודמותו של ההליך הפלילי באמצעות הגשת בקשות רבות, וערעורים רבים. גם לאחר שהורשע ונדחה ערעורו, הגיע העותר רשות ערעור פלילי, ולאחר מכן עטירה לבג"ץ נגד גזר הדין שניתן. לא זו אף זו, עד למועד זה טרם החל העותר לרצות את מאסרו. העותר משך שנים ובות פועל ללא אותן, בניסיון לתקוף פסק דין חלוט, ועל רקע האמור ניצבים סימני שאלה רבים ביחס למטרתו בבקשתו לקבל את כל חומר החקירה.

מעבר לכך נצין, כי ככל שהעותר טוען לכך שהוא חומר החקירה רלוונטי להליכים הפליליים שננקטו נגדו, נשוב ונצין, כי העותר לא פרש כל תשתיית בעניין זה. העותר לא פרש בפני בית המשפט הנכבד את הביקשות שהגיש במסגרת ההליך הפלילי; העותר לא פירט ביחס להחלטות שהתקבלו בעניין זה, ואף לא פירט דבר וחצי דבר ביחס לחומר החקירה שכבר

הועבר לעיונו במסגרת ההליכים הפליליים. לפיכך נטען כי הлик זה ורדי אינו המסגרת הרואה לבקשת מעין זו.

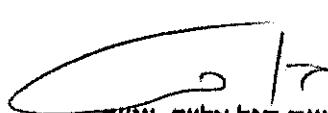
.36 לאור כל האמור לעיל, המשיב יטען, כי יש לדחות את הסעד המבוקש לעיון בחומרិי החקירה שהתנהלה נגד המשיבה 2, זאת בהעדר הנחת תשתיית עובדתית או משפטית כלשהי המצדיקה העינות לטעם המבוקש.

לסיכום

.37 עתירה זו אינה מוגלה – ولو על פני הדברים – עילה כלשהי המצדיקה את התערבותו של בית המשפט הנכבד בהחלטתו המפורטת והמנומקת של המשיב אשר החליט לנזוז את תיק החקירה נגד המשיבה 2. נשוב ונזכיר, כי המשיב סבור שהתנהלותה של המשיבה 2, כפי שעליה מוחמר הראיות, היא "התנהלות בעייתי", אשר אינה עולה בקנה אחד עם נורמות ההתנהגות המצופות מפרקלייט בפרקלייטות המדינה, לא כל שכן פרקליט בדרגה כה בכירה". אולם, עוסקים אנו בהחלטה אם יש די ראיות להעמדה לדין פלילי של המשיבה 2, כאשר ההלכה המושרשת בעניין זה קובעת כי העמדה לדין תהיה רק על בסיס חומר ראיות המבוסס סיכון סביר להרשותה. משנבחנה התשתיית הראייתית הגיעה לראשותות התביעה: פרקליט המדינה והיוועץ המשפטי לממשלה כי אין היא מבשת סיכון סביר להרשותה, ומטעם זה – וטעם זה בלבד – הוחלט על גניזות התיק בחשדותות שיוחסו למשיבה 2.

.38 לפיכך מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה, ותיק חיוב העותר בהוצאות לטובת אוצר המדינה.

היום, כ"ז בתמוז תשע"ו
20 באוגוסט 2016

אבי נבו סגל אלעד, עורך
סגן בכיר א' בפרקלייטות המדינה

מש/ב

צילום פסק הדין בבג"ץ 3049/16
משעל נ' היועץ המשפטי
לממשלה

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק**בג"ץ 3049/16**

כבוד השופט י' עמיהת
 כבוד השופטת ד' ברק-ארז
 כבוד השופט מ' מזוז

לפני:

שוקי משעול

הუותר:

נ ג ד

1. היועץ המשפטי לממשלה
- 2.עו"ד רות דוד
- 3.עו"ד רונאל פישר
- 4.יאיר ביטון
- 5.ערן מלכה

המשיבים:

עתירה למתן צו על תנאי

יום בחשוון התשע"ח (08.11.2017)

תאריך הישיבה:

עו"ד איתן ארז
 עו"ד אבינעם סגל אלעד
 עו"ד נח숀 שוחט ועו"ד יair גולן
 פטור מהתייצבות
 עו"ד איתן פלאג (פומרנץ)
 פטור מהתייצבות

בשם העותר:

בשם המשיב 1:

בשם המשיב 2:

בשם המשיב 3:

בשם המשיב 4:

בשם המשיב 5:

פסק-דין

1. העותר מבקש להורות למשיב 1 (להלן: המשיב או היועץ המשפטי לממשלה) להעמיד לדין את המשיבים 2-4 ולבטל החלטתו בגדעה הורה על סגירת התקיק כנגד המשיבה 2 בעבירות שוד, מרמה והפרת אמוןוניים.

2. נקדים ונאמר, כי אין בעירה שבפניו תשתיית עובדתית-ראיתית, ובחלוקת היא נסמכת על השערות וספקולציות והטחת האשמות חסרות בסיס. רוצה לומר, כי הרף הראיתית-עובדתי בעירה – ובבקשה להבאת ראיות נוספות שהוגשה אך בימים האחוריים – אינו יכול להקים כלל עילה להתחשבות בהחלטת המשיב מיום 1.3.2016.

3. בית משפט זה קבע בעשרות, אם לא במאות החלטות, כי אין דרכו של בג"ץ להתערב בהחלטות היועץ המשפטי בכגון דא, אלא במקרים חריגים ביותר של "עיוות מהותי" או "חוסר סבירות קיצוני", והmarkerה שבפניו רחוק עד מאד מההנכש בגדשו של חריג זה. והדברים נכונים במיוחד מקום בו מדובר בשאלת של דעת ראיות.

וזאת יש לדעת, כי נשוא העתירה נבחן על ידי גורמים רבים, ובין היתר כל ראשי המערכת, ובهم היועץ המשפטי לממשלה הנוכחי, היועץ המשפטי הקודם, פרקליט המדינה, ובפרט על ידי המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (לעניניהם פליליים) – וכל זאת בשל הרוגשות וההקפדה המינוחית שהתחייבה מהקרה.

4. מהחלטות היועץ המשפטי נמצאו למדים, כי נערכה סריקה של התיקים של עורך דין רונאל פישר (המשיב 3) מול פרקליטות תל אביב-פלילי, ונבחן אם קיימת אינדיקציה להטעבות פסולה של המשיבה 2 בתיקים אלה, ולא נמצאה אינדיקציה כאמור.

СПЕЦИФИЧНОСТЬ נבדק גם תיקו של העותר, ולא נמצאה ראייה שיכולה ללמד על קבלת החלטות מוטות או השפעה זרה בעקבות הטעבות המשיבה 2 (פסקה 7 להחלטת היועץ המשפטי).

5. אשר לסעד של קבלת מסמכים מתייקי חקירה של צדדים שלישיים – לא נמצאו ממש גם בסעד זה, והעותר לא הצבע על עילה בדיון ולא הניח תשתיית המצדיקה העברת חומר כאמור.

6. אין צורך לומר שבית משפט זה רואה חשיבות ראשונה במעלה לאכיפת החלטות בתחום של עבירות על טוהר המידות. עם זאת, אין בהציג עדשה עקרונית זו כדי לאפשר העלאת טענות חמורות שאין להן בסיס עובדתי וشنבחנו לגופן על ידי ראשי פרקליטות המדינה והיועצים המשפטיים לממשלה בתקופות הרלבנטיות.

7. הרבה לפני משורת הדין, אין צו להוצאות.

נitan היום, י"ט בחשוון התשע"ח (8.11.2017), בנסיבות הצדדים.

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

מש/3

צילום פסק הדין בבג"ץ 2606/18

רותם ני ני היועץ המשפטי

לממשלה

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק**בג"ץ 2606/18**

כבוד השופט נ' סולברג
 כבוד השופטת י' וילנר
 כבוד השופט א' שטיין

לפני :

רפ' רותם

הუתר :

נ ג ד

1. משטרת ישראל
 2. פרקליט המדינה

המשיבים :

עטירה למתן צו על-תנאי

תאריך הישיבה : א' בשבט התשע"ט (7.1.2019)

עו"ד איתן ענבר

בשם העותר :

עו"ד יובל רויטמן

בשם המשיבים :

פסק-דיןהשופט נ' סולברג :

1. עטירה למתן צו על-תנאי להוראות לחקור פשר ביעור תיק חקירה המעליה חשד לשחיתות באגף המכס באיזור תל אביב.

2. תיק החקירה הנדון – פמת"א 5394/04 – נקלט בפרקיליטות מחוז תל-אביב (פלילי) בשנת 2004 ועד מהרה נגנז, כך נטען, בהחלטת גב' רות דוד – פרקליטת המחוז אז. בחלוף כ-10 שנים בוער התקיק על-ידי בית הגזים בירושלים, מטעמים שאיןם ברורים כל צרכם. בשלهي שנת 2015 פנה העותר לנציב תלונות הציבור על מייצגי המדינה בערכאות, בבקשת לבחון את התנהלות מערכת התחביעה בקשר לתיק החקירה. תלונתו בעניין גניזות התקיק נמצאה מוצדקת. או אז פנה העותר למשטרת ובקיש לפתחה בחקירה בדבר זהות הגורם שקיבל את ההחלטה להעביר את תיק החקירה, הטייעוד שהוביל להחלטת הביעור, והחלטת הביעור. כעבור מספר ימים ניתנה תשובה המשטרת, ולפיה לא נמצא מקום להוראות על פתיחה בחקירה, בשיסים לב לבדיקת פרקליט המדינה את הסוגיה. מכאן העטירה.

3. בעתירתו טען העותר רפות על השחיתות ועל מלחמתו הנוחשה בה, על יושרו, ועל מלחמתו למען שלטון החוק, חרף התנצליות ומחירות אישי כבר שהוא משלם כחושף שחיתויות. העותר הפנה לדברי הנציב בהחלטתו על כך ש"סגיון' מגה תיק' שכזה, תוך ארבעה ימים, על ידי פרקליט מחוז שניין בחוחות דעת שנפרשה על פני 160 עמודים – אינה יכולה שלא לעורר תמייה". העותר הוסיף וטען על "טיזוח" הולך ונמשך, ולדבריו – "הסיפור זה עדין לא נגמר". עוד כהנה וכנהנה טען העותר בעתירתו, וב"כ המשיבים השיב מנגד בתגובהו – על שיקול הדעת הרחב המסור לששוויות החקירה והתחזעה בכוגון דא, ועל כך שהתחרכות בית משפט זה בהקשרים אלו, הריה מצומצמת ביותר. ב"כ המשיבים נדרש גם למועד הביעור על-פי תקנות הארכינום (ביעור חומר ארכינוני במוסדות המדינה וברשותות המקומיות), חשמ"ו-1986, על-פייהם ניתן היה לבער את התקיק הנדון עוד לפני תריסר שנים, ולדברים שנמסרו בקשר לתיק הנדון מבית הגנזים. כך עיקרי הדברים שככתב, ובכלל-פה שמענו היום עוד בדברים הללו; אך אין צורך לפרט את כל אשר נטען בעתירה, ואת כל מה שנאמר בתשובה, משום שהעתירה – מבלי להמעיט ממשמעות תוכנה – לוקה בפגם של אי-מצווי היליכים. העותר 'דילג' על שלב העורר על החלטת המשטרת. לא פעם ולא פעמים אמרנו על החוכה למצות היליכים, כי "לא בדקזקי-ענויות של פרוצדורה עסקינו, אלא במקרים: הסדר הטוב, הייעילות; החסכו במשאבים; מיקוד המחלוקת וציווני-דרך לפתרונה; הפעלת שיקול דעת מקצועי; הפריית השיח שבין האזרח לבין הרשות; כיבוד הדדי בין הרשות השופטת לבין הרשות המבצעת; כל אלה מחייבים מצווי היליכים תחיליה, וביקורת שיפוטית אחר כך" (בג"ץ 112/11 אדם טבע ודין – אגודה ישראלית להגנת הסביבה נ' ממשלה ישראל, בפסקה 8 (24.5.2012)). לא בכדי, כאמור לעיל, הטעבות בית משפט זה בשיקולי חקירה והעמדה לדין, היא מצומצמת, אך זאת בquier בהתחבס על ההנחה שכל האמור בדברינו הנ"ל, אכן מתבצע מבחינה מהותית כהכלתו. קיזורי-דרך לא יועילו. סעיף 64 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חס"פ) מתחווה את האפיק המשפטיא לטעון בו נגד החלטת משטרת ישראל שלא לחזור. ב"כ העותר אמר טען על כך שהעותר מריעיש עולמות, פונה " לכל העולם ואשתו" כלשהו, גם לתקורת, אך כל אינם תחליף לאפיק החוקי – ערד – שבמסגרתו תוכל להעשה הבדיקה המקצועית, העניינית, ככל הנחוץ לנושא שעל הפרק. רק אחרי החלטה בערר, וככל שתהא בידי העותר עילה לעשות כן, יוכל לעתור לבית משפט זה. המועד הסטוטורי להגשת ערד חלף- עבר, אך ניתן להאריבו (סעיף 65 לחס"פ), ובمعנה לשאלתנו נתן ב"כ המשיבים על אתר הסכמה להארכת המועד.

4. העותר יכול אפוא להגיש ערד כדי בתוך 30 ימים. בכפוף לכך, נמקחת העתירה בזאת.

אין צו להוציאות.

ניתן היום, א' בשבט התשע"ט (7.1.2019).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵטת

שׁוֹפֵט

1802606_006.docx
מרכז מידע, טל: 077-2703333 ; אתר אינטרנט: <http://supreme.court.gov.il>